

Podatna plačana v gotovini.

BOGOLJUB

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ST. 7. JULIJ.

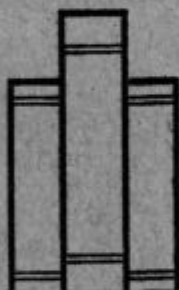
Precizne ure

Schaffhausen. Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

DVE TRGOVINI v isti hiši ima na Starem trgu št. 2 (Na obeh vogalih) **Josip Olup**

kjer dobite vedno največjo
izbero moških in otroških oblek
in klobukov in vseh vrst perila
po najnižji ceni.

**SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.**

**NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH
KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

**»V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
IL NADSTROPJE**

Na sv. Višarje priredi skupno romanje Slov. krščanska ženska zveza 4. in 5. avgusta. Kdor se želi udeležiti, naj sporoči do 1. julija svoj naslov in rojstno leto (natančno), ter naj pošlje 40 Din za vizum in vozne stroške od državne meje do Žabnice na Prosvetno zvezo v Ljubljani, Miklošičeva cesta 5. Vožnja po naših železnicah bo polovična in sicer na vseh progah ljubljanskega ravnateljstva. Z romarji bo šlo tudi več duhovnikov. Odhod iz Ljubljane bo 4. avg. ob pol osmih zjutraj. Prihod na sv. Višarje ob 4 popoldne. Zvečer pridiga, pete litanije in procesija z lučkami okrog hriba. 5. avgusta ob šestih skupno sv. obhajilo, sveta maša in pridiga. Odhod iz Žabnice okrog dveh

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

priloga molitvenike lastne založbe: A. Čadež »Svetilnik na morju življenja« r. Din 15.—, zl. Din 20.—, »Družbenik Marija« r. Din 16.—, zl. Din 22.—, usnje Din 44.—, »Castimo sv. Jožefa« r. Din 8.—, »Dušni vodnik« r. Din 26.—, zl. Din 36.—, »Jezus na križu« r. Din 18.—, zl. Din 25.—. V zalogi so tudi vedno molitveniki drugih založb, kakor: »Hči Brezmadežna« pol platno Din 15.—, celo platno Din 20.—, »Filoteja« r. Din 28.—, »Pri Jezusu« r. Din 9.—, zl. Din 15.—, vatrano Din 28.—, usnje Din 42.—, »Sv. obhajilo« rd. Din 12.—, »1. Din 18.—, »Večna molitev« droben tisk Din 40.—, debel tisk Din 60.—, »Apostolski molitvenik« r. Din 12.—, zl. Din 16.— in drugi. Postrežba točna in solidna.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo l. t. d.

Mnogim še ni znano,

da želodčne in črevesne bolezni, glavobol, nervozo, pomanjkanje spanja, slab tek, zlato žilo, povzroča slaba prebava, katero najučinkovitejše odpravi znani eliksir FIGOL. Prepričajte se tudi Vi, da preizkušena zdravilna specialiteta FIGOL eliksir uredi prebavo in vam vrne zdravje. FIGOL izdeluje in razpošilja po pošti proti povzetju z navodili uporabe

lekarna dr. Semelič, Dubrovnik 2.

Originalni zabojček s 3 steklenicami 105 Din,
s 5 steklenicami 245 Din, 1 steklenica 40 Din.

Mnogobrojne zahvale nam dohajajo vsak dan o izjemnem učinkovanju FIGOL-a.

popoldne. Prihod v Ljubljano ob sedmih. Vsi stroški za vizum, vožnjo iz Ljubljane tja in nazaj znašajo okrog 75 Din. Priglasje sprejemajo tudi župnijski uradi po deželi.

Odlikovanje. Z naslovom duhovnega svetnika je odlikovan Fr. Avsec, župnik v Lescah na Gorenjskem.

Zelo primerno darilo za fante je dr. Rožmanov molitvenik »Besede življenja«. Fantom, ki so v Marijinih družbah, ga še posebej priporočamo.

Dopisnikom. Mnogo gradiva smo morali — žal — odložiti. Ocene dobrih knjig in lepo število dopisov — vse pride po možnosti prihodnjič na vrsto. — Ured.

RAZNO.

Z Blok. Zdi se, da ima dekliška Marijina družba posebno srečo in Marijin blagoslov, ki ga niso deležne le članice, ampak vsa naša prostrana župnija. Kongregacijsko življenje prinaša je tako-le: Poleg rednih mesečnih shodov imamo tudi zelo pogosto seje, kjer družbeni odbor pretresa vse važnejše družbene zadeve. Vsako leto imamo dva slovesna shoda s skupnim sv. obhajilom. Vsaka članica ima lastno družbeno glasilo »Bogoljub«. Z romanjem in s skupnimi izleti skušamo poživiti vzajemnost in netiti vnemo za Mar. družbo. V zadnjih letih smo bili na Bledu, v Zagrebu, na Rakovniku, pri Novi Štifti, v Cerknici in v Begunjah. Popreje smo prirejali poučne in vzgojne igre in akademije. Ko dobimo zopet dvorano, bomo tudi v tem oziru storili, kar in kolikor je potrebno in koristno. — Tekom zadnjih let sta umrli dve članici na neizprosni jetiki. Neža Urbas je bila med najagilnejšimi članicami; večkrat je bila v odboru, pa tudi prednica. Odlikovala jo je predvsem neustrahovitost, neupogljiva gorečnost in čudovita doslednost. Veliko zaslug si je pridobila za češčenje Srca Jezusovega, pospeševala je misijone, nastopala kot dobra govornica in spretna igralka na društvenem odru, kjer je vzbujala s svojo šegavostjo in dovtipnostjo obilo zabave in smeha. Večkrat prevedena se je preselila v boljšo domačijo. Letošnji marec pa je ugasnilo življenje drugi članici, namreč Marjeti Palčič. Ni se sicer postavljala v ospredje, vendar pa si je znala pridobiti, po tihem, bi rekel, obilno src med tovarišicami. V svoji boleznii je čudovito potrpežljivo prenašala bolečine, nekajkratov je pokazala naravnost izreden pogum in odločnost. Še pred dobrim mesecem se je napotila na dolgo in težavno pot, da bi si izprosila zdravje. Toda Bogu je bilo drugače vseč. V vsem svojem trpljenju je bila čudovito vdana. Vsa preležana je v silnih bolečinah mirno pričakovala smrti. Velika prijateljica petja je še na smrtni postelji kaj rada poslušala pesmice, ki so poprej njeno mlado srce užigale. Pred smrtjo še si je dala narediti obleko, določila prostor na pokopališču. Izpolnila je komaj 17 let, ko se je poslovila. Soba, kjer je ležala v beli obleki in z lilijo v roki, je bila polna rož in vencev (18). Nenavadno veliko ljudi jo je pokropilo in spremilo k večnemu počitku. Tako vzgaja Marijina družba, take sadove prinaša. Ni dvoma, da bodo i v bodoče naša bloška dekleta s ponosom pri Marijini zastavi. Letošnjo zimo so se naše članice v lepem številu udeleževale dekliškega tečaja, ki ga je vodila ga. Dovganova. Marsikaj lepega so se naučile. — Vsem dobrim članicam kličemo: Zveste ostane tudi v bodoče Marijini družbi!

Tečaji duhovnih vaj v Domu do septembra 1928. Za duhovnike: osemndnevne duhovne vaje od 20. do 29. julija; tridnevne od 20. do 24. avgusta; od 17. do 21. septembra. Za dijakke abiturijente: od 14. do 18. julija. Za izobražence: od 11. do 15. avgusta. Za akademike: od 7. do 11. septembra. Za mladeniče: od 28. junija do 2. julija. — Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj zadnjega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu« do 6. ure zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno prijavijo. Kdor bi prijavljen ne mogel priti, se mora pravočasno odglasiti, da napravi mesto drugemu. Oskrbtnina znaša za ves čas 120 Din. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega 9.

ZAHVALE.

M. J. se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P. in sv. Mali Cvetki za dobljeno zdravje. — N. Jurkovič se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje hčere. — P. M. se zahvaljuje za ozdravljenje revmatskih nog. — K. S. iz Rajhenburga se zahvaljuje presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za večkratno uslišanje, zlasti za zdravje. — Presrečna zahvala preb. Devici Mariji, sv. Jožefu, † Slomšku in sv. Tereziji za ozdravljenje v grlu. Jos. Umek, Gorenče. — N. K. se zahv. presv. Srcu J., Brezmadežni za uslišane prošnje in prejete milosti. — M. Š. (Domžale) se zahv. presv. Srcu J., Brezmadežni in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje v težki bolezni. — A. K. (Prečina) se zahvaljuje najsvetejšima SS., sv. Jožefu, sv. M. Cvetki in dušam v v. za večkratno prejete milosti. — Ana Oražem (v Selah) se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje matere. — P. D. daruje 30 Din za Slomškovo proglašanje v zahvalo za izboljšano zdravje. — F. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za zdravje. — Fr. P. (Vitanje) se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji, sv. Antonu in † Slomšku za uslišano prošnjo pri kupčiji. — I. R. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom. kristjanov, sv. Mali Cvetki in sv. Ani za uslišano prošnjo v važni zakonski zadevi, ter prosi še nadalje potrebnih milosti. — A. S. iz Gor. P. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, † Slomšku in S. Celini za ozdravljenje desne roke po opravljeni 9 dnevni. — Vsled obljube se javno zahvaljujem sv. Tereziji Det. J. za čudovito pomoč, ki sem jo prejel po njeni prošnji od presv. Srca J. v dvakratni mučni bolezni. Bodi s tem ponovno priporočeno češčenje sv. T. — Ivan Primar, ekspozit. — Za prejete dobrote se zahvaljuje nebeški Kraljici .n presv. Srcu J. Andrej Kovačič v Celju. — R. D. se zahvaljuje presv. S. J. in M., sv. Jožefu, sv. M. Cvetki in več svetim za hitro uslišanje v nujni zadevi. — B. H. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, Materi milosti luški Devici za srečen uspeh v sodnih zadevah. Tudi se zahvaljuje za večkratno uslišanje v bolezni. — Družbenka od Sv. Petra na Kr. gori se srčno zahv. sv. M. Cvetki za povrnjeno zdravje po opr. 9-dnevni. — Presrečna zahvala nebeški Materi in sv. Mali Cvetki za zdravje po težki bolezni. F. Uranič.

Koledar Apostolstva molitve za julij 1928.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. očetu: Rešitev socialnega vprašanja.

Misijski mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Azijski dijaki v Evropi in Ameriki.

Mesečni zaščitnik: sv. Ana (26.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	5. pb. Presv. Kri	Letošnji novomašniki	Ljublj. Trnovo	Zibika
2 Poned.	Obisk M. D.	Naše Marijine družbe	Draga	Sladka gora
3 Torek	Heliodor š.	Širjenje dobrega tiska	Selce	
4 Sreda	Urh š.	Dijaki na počitnicah	Smlednik	Dramlje
5 Četrtek	Ciril in Metod š.	Delo za sv. redinjenje	Komenda	Kalobje
6 Petek	Izajja pr.	Katoliška akcija med Slovenci	Radomlje	Slivnica
7 Sobota	Vilibald š.	Jugoslovanski škofje	Št. Janž	Sv. Štefan
8 Nedelja	6. pb. Elizabeta	Evharistični kongresi	Šempeter	S. Vid. p. Or.
9 Poned.	Veronika	Spreobrnjenje mohamedancev	Št. Peter Kras	Žusem
10 Torek	Amalija d.	Obiskovanje nedeljske službe božje	Naklo	Nova cerkev
11 Sreda	Pij I. p.	Sv. oče in njegovi nameni	Poddraga	
12 Četrtek	Mohor, Fortunat	Narodni mir in edinost	Žužemberk	Vojnik
13 Petek	Marjeta d. m.	Duhovne vaje za duhovnike	Cemšenik	Kapela boja.
14 Sobota	Bonavent. c. uč.	Duhovn. in redovniški poklici	Vodice	
15 Nedelja	7. pb. Henrik c.	Vladarji in državniki	Borovnica	Vitanje
16 Poned.	Karmel M. b.	Misijoni med pogani	Češnjice	
17 Torek	Aleš s.	Verski prerod Slovencev	Vranja peč	Dobrna
18 Sreda	Kamil s.	Bolniki in umirajoči	Dežel. bolnica	
19 Četrtek	Vincenc P. a.	Krščanska dobrotelost	Ljublj. Lazar.	Šmartin v R.
20 Petek	Elija pr.	Orko-katoličani v Jugoslaviji	Prečina	Črešnjice
21 Sobota	Prakseda d.	Katoliške šole v S. H. S.	Koč. Plan.	Frankolovo
22 Nedelja	8. p. b. M. Magd.	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Sodražica	Št. Jošt
23 Poned.	Apollinar š. m.	Sv. cerkev v Mehiki in Rusiji	Zlatopolje	Gornji Grad
24 Torek	Kristina d.	Dekleta v tujini	Šenturška gora	
25 Sreda	Jakob ep.	Naši misijonarji v Bengaliji	Ljublj. S. Jakob	Koprivna
26 Četrtek	Ana (m. zašč.)	Krščanske matere	Loka Kapuc.	Ljubno
27 Petek	Pantaleon m.	Dobri katoliški zdravniki	Voglje	Sv. Franč.
28 Sobota	Inocenc p.	Domači misijonarji in duhovne vaje	Gora nad Idr.	Rosulje
29 Nedelja	9. pb. Marta d.	V molitev priporočeni	Trboje	Solčava
30 Poned.	Abdon, Sen. m.	Junaštvo v trpljenju	Kostanjevica	Rečica
31 Torek	Ignacij Loj. s.	Družba Jezusova v S. H. S.	Idrija	Javorje

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

M. M. iz Dobrnica se priporoča sv. Mali Cvetki, Tereziji Ledohovski, Baraži in Slomšku za ozdravljenje v nevarni bolezni. — Mati priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu in škofu Slomšku svojih 8 otrok, da bi jih dobro odgojila. — P. M. priporoča svoje bližnje božjemu ustmiljenju — za blagoslov v družini in druge namene. — Neka mati se priporoča v molitev, da bi njen sin izvolil duhovski poklic. — Družbenka iz Črnomlja M. K. priporoča Mariji Pom. Kr., sv. Antonu, sv. Jožefu in škofu Slomšku razne svoje težnje in družinske zadeve. — N. S. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, t. Slomšku, S. Celini za zdravje, za blagoslov v družini in srečen izid v gosp. zadevi. — Mar. družbenka v Pr. se priporoča majn. Kraljici, sv. Alojziju za pomoč v važni zadevi in za vreden prejem sv. zakr. l. prosi tudi družbenke za spomin v molitvi. — Mar. družbenka iz V. L. se priporoča Mariji, sv. M.

Cvetki, sv. Alojziju in t. Slomšku za milost pravega poklica, za vreden prejem sv. z. in za druge dobre namene. — Fr. R. priporoča presv. Srcu Jezusovemu svojega otroka, da bi ga dobro vzgojila. — M. L. se priporoča sv. M. C., najsv. Srcu, sv. Antonu, Materi božji in t. Slomšku za zdravje, za vreden prejem sv. z. in druge milosti. — Anica Seršen (Ljutomer) se priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki za skorajšnje okrevanje po težki in mučni bolezni. — Mar. družbenka se priporoča sv. Pankraciju in sv. Tereziji Det. J. za spoznanje pravega poklica. — I. B. priporoča sv. Srcu J., sv. Mali Cvetki in sv. Antonu svoje sestro za pravi poklic in stanovitnost. — K. P. priporoča sv. Družini, sv. Antonu in vsem svetnikom vso družino za srečno pot; Mariji Pomočnici, sv. Antonu, sv. Tereziji in vsem svetnikom pa spreobrnjenje sovražnikov. I. V. se priporoča presv. Srcu J., sv. Jožefu in sv. Izidorju v važni gospodarski zadevi. — M. K. se priporoča presv. Srcu J., sv. Antonu P. za ureditev družinskih razmer. —

Iz Gospodove velikoduhovniške molitve.

»Ne prosim za svet, ampak za tiste, katere si mi dal, ker so tvoji; in vse, kar je mojega, je tvoje, in kar je tvojega, je moje, in poveljčan sem v njih. Že nisem več na svetu; oni so na svetu, a jaz odhajam k tebi. Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal, da bodo eno kakor midva. Dokler sem bil med njimi, sem jih jaz varoval v tvojem imenu; katere si mi dal, sem jih obvaroval in nobeden izmed njih se ni pogubil, razen sinu pogubljenja, da se spolni pismo... Jaz sem jim izročil tvoj nauk, a svet jih je sovražil, ker niso od sveta, kakor tudi jaz nisem od sveta. Ne prosim, da bi jih vzel s sveta, temveč da

bi jih varoval hudega... In zanje se jaz darujem, da bodo tudi oni posvečeni z resnico.

A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet varoval, da si me ti poslal... Oče, hočem, naj bodo tudi ti, katere si mi dal, z menoj tam, kjer sem jaz: da bodo gledali mojo slavo, ki si mi jo dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta.«

(Jan 17, 9—12, 14, 15, 19—21, 24.)

Dve luči.

Ob večni Luči sta se vneli
dve živi plamenici,
na Kristusovem srcu sta goreli
in z lastnim ognjem sta Resnici
pri nas utrli pot —
dve jasni luči,
slovanska blagovestnika,

Ciril, Metod.

Iz teh dveh luči hrano so zajele
svetišča slovanskih žarnice oltarne,
v kapelicah in znamenjih vzplamtele
Marijine so luči žarne,
ki ljubi jih naš rod
in zanje je hvaležen vama,
slovanska blagovestnika,

Ciril, Metod.

Še eno luč, apostola slovanska,
v sedanjih dneh užgita:
Zapad in Vzhod katoliško krščanska
po Kristusu bodita!
To luč edinosti, Gospod,
zanetita naj skoraj
slovanska blagovestnika,

Ciril, Metod!

M. Elizabeta.

Modrost je izbral.

Dr. Fr. Jaklič.

Ko je povzdignil nebeški Učenik na gori svoj glas ter začel oznanjati osmere blaghe, so množice prisluhnile in zastrmele. Načela, kakršnih dotlej še ni čulo človeško uho, so stopala pred njih duše. Vse to, kar se zdi svetu neizogibno potrebno za srečo, kot n. pr. bogastvo, razveseljevanje, uveljavljanje svoje moči in pravice: vse to Kristus odkloni in blagruje uboge, krotke, lačne in žejne pravice, žalostne. Človeški modrosti je zoperstavil Jezus božjo modrost, nazorom sveta svoje božje nazore.

In od vsakega od nas zahteva odgovor na neizogibno vprašanje; ali si po človeško, ali pa po božje moder? Ali se ravnaš po tem, kar sta ti razodela meso in kri, ali pa po tem, kar je povedal Bog?

Vedimo pa, da kadar se človek hoče postaviti na božje stališče, se takoj upre njegova lastna narava in takoj se z začudenjem in večkrat tudi z zaničevanjem ozre svet nanj. Značilen zgled nam pripoveduje evangelij: Ko je Jezus napovedal apostolom svoje trpljenje, s katerim je prinesel zopet mir in spravo na nesrečno zemljo, ga je Peter vzel v stran ter mu začel braniti, naj ne gre umret. Ljubil je Učenika in je bil hkrati poln judovskih predsodkov o Mesiju kot zemskem vladarju nad narodi. Jezus se je pa obrnil ter mu zaklical: »Pojdi od mene, skušnjavec! V spodtiko si mi, ker ne misliš na to, kar je božjega, ampak kar je človeškega.«

Zvečer pred 5. julijem bodo po naših gričih in poljih zagoreli kresovi v čast slovanskima blagovestnikoma sv. Cirilu in Metodu. Kristus in delo za Kristusa jima je bilo vse. O sv. Cirilu beremo, da si je v svojem 7. letu izbral božjo Modrost za vodnico; preglejmo na kratko njegovo življenje, kako je šel za to svojo zvezdo!

...

Mali Konstantin-Ciril je bil zal in prikupen, bistroumen ter izredno živahen deček. Učil se je tako dobro, da so ga učitelji in sošolci v njegovem rodnem Solunu občudovali in blagrovali. V mladostni vedrosti je rad pohitel v solunsko okolico ter tam naslajal svojo dovzetno dušo s prirodnimi lepotami. Njegov oče Leon je bil druga najvišja osebnost v celi solunski oblasti, gotovo tudi imovit in vpliven.

Kako se bo torej bistroumni Ciril usmeril spričo osebne dovzetnosti duha in spričo sijajne očetove palače v šumnem mestu?

Odgovor na to vprašanje nam da ljubelek prizor: Ciril je posebno ljubil svojega tovariša na lovu, ukročenega ptiča kragulja. Živalica se je z ostrimi kremplji previdno oklepala dečkove ročice, se zaupno pritiskala k njegovim bujnim kodrom ter strmela s široko razlitimi zenicami v pestri svet. Nekoč mu pa morski veter zajame ter za vedno odnese krilatega ljubljence. Ciril je bil nekaj dni neutolažljiv. Njegov prožni in plemeniti um pa je naglo zbrzel od misli do zaključka: »Življenje je tako, da na isto mesto sede za veseljem žalost. Ali bom torej tem minljivim dobrinam posvetil svoje življenje?«

Pod vodstvom božje Modrosti se je ob navidezno malopomembnem dogodku, ki ga je morda treba le simbolično umeti, tako resno usmeril. Kje bo odslej iskal sreče in utehe?

Ves topli in svetli dih domače hiše, predvsem pa ljubeče besede matere in morda tudi slovanskega vzgojitelja ali vzgojiteljice — slovanski živelj je pljuskal tik do solunskega obzidja in sveta brata sta od mladih nog znala slovanščino — so postavile pred Cirilovega globokega duha neskončno dobrega in brezmejno ljubečega Boga v kar največji veličini in prelesti. Ta vzvišen pojmov o Bogu je potem Ciril še sam dopolnjeval s čtivom in poukom, pa tudi ob govoru, ki mu ga je govorila vsa božja priroda o Stvarniku. Osobito je moralo morje delovati na njegovo srce, ko se je mirno prelivalo ali pa še bolj, ko je tuleče donelo svojo pesem o božji moči in globini božjega življenja. To zaslutimo iz besed, s katerimi je označil Boga Saracenom: »Bog je kakor širo in globoko morje.« Da, morje lepote in dobrote, pa tudi morje neslutene ljubezni do vsakega izmed nas.

Ali pa bo v mladeniču Cirilu dovolj нравne sile in odpornosti, da bo ostal smernicam svoje prve mladosti dosledno zvest?

Carigrad, najlepše mesto tedanjega sveta, čudovito po svoji legi in bajno po svojih stavbah, ga je sprejelo po očetovi smrti v svojo orientalsko prelest. Pri

Teoktistu, kancelarju cesarice Teodore, je našel svoj drugi dom. Obiskoval je dvorno visoko šolo, ki je slovela po svojih odličnih učnih močeh; Fotij, poznejši carigradski patriarh, je bil takrat njen ponos. Ciril se je z lahkoto in vztrajnostjo učil svetnih in bogoslovnih znanosti. Poglabljaj se je v spise grških cerkvenih očetov, posebno svojega vzornika sv. Gregorja iz Nacianca. Vsi, ki so se seznanili z nadarjenim, pa tako skromnim Cirilom, so ga vzljubili iz vsega srca. Tako n. pr. učeni Fotij. Tako tudi očetovski pokrovitelj Teoktist, ki mu je zaupal kot lastnemu sinu ter ga je uvedel v ožji vladaričin krog.

Čim bolj pa se je Ciril razgledal po velemestu, tem bolj je opazil njegove slabe stvari. Videl je, kako so mnogi vrstniki kot večje padali v smodeči ogenj naslad. Gledal je slavohlepje in brezobzirno tekmovalje za milost in vpliv na dvoru. Videl je, kako je versko življenje Carigrada, na zunaj bogato in blesteče, na znotraj pa tako prazno in hladno. Videl je, kako povsod prevladuje človeška, ne pa božja modrost, in jih je le malo našel, ki bi bili merili življenje in njegov pomen z božjim, večnostnim merilom.

Njegov življenjepis lepo poroča, kako je ostal čist in nedolžen in se je skrbno ogibal vseh onih, ki so bili zašli na kriva pota. Svetil je s svojim angelskim zgledom, saj je šel o njem glas, da »ta mladi modroslovec ne ljubi tega sveta«. Kako je težil »za tem, da bi izletel iz telesa ter živel z Bogom«, nas lepo uveri dogodek iz njegovih dvajsetih let:

Cesarica Teodora je Cirila tako spoštovala in ljubila, da jo je pekla misel, če bo morda izgubila tega nedolžnega, porabnega plemiča za svoj dvor in za državno službo. Nekoč mu je Teoktist na cesarično željo takole dejal: »Tvoja lepota in modrost me je tako očarala, da te srčno ljubim. Imam duhovno hčer, kateri sem krstni boter, lepo in bogato ter imenitnega rodu. Če hočeš, ti jo bom dal za ženo. Od cesarice pa boš prejel visoko čast in knežjo službo, a pričakovati smeš še več.« Kako vabljuje obljube, obetajoče mu ljubezen in bogastvo in moč! Ciril pa je vse, prav vse mirno odklonil.

Postal je duhovnik in je začel učiti modroslovje na dvorni visoki šoli. In da bi svetu res popolno odmrln in zaživel le v Bogu, se je podal za bratom Metodom na maloazijsko meniško goro Olimp, kjer se je v molitvi, premišljevanju, službi božji in čitvu svetih knjig

pripravil za visoko namero, ki mu jo je vdihnili sredi svete samote Sveti Duh in ki ga je z bratom Metodom vred za vedno spojila s slovansko zgodovino.

Začeni se kmalu nad Carigradom in razprostrirajoč se v nedogledno svobodo vzhoda, severa in zapada, je namreč brezštevilen rod Slovanov že par stoletij čakal luči in toplote Kristusove blagovesti. Na njegovo zapadno ozemlje so sicer že prihajali oznanjevalci; ker pa niso imeli vsega srca, niti dovolj umevanja za ljudstvo, zato njih besede niso padale na godna tla. Moravski vladar Rastislav je pa uvidel, da če ljudstvo ne bo kmalu sprejelo krščanstva, bo veliko trpelo pred Nemci ter bo morda utonilo v nemškem morju, kot se je žal res zgodilo z nekaterimi slovanskimi rodovi. Poslal je torej v Carigrad prositi misijonarjev, ki bi bili večji slovanskega jezika, obenem bi pa bili res apostolskega mišljenja in dela. Cesar Mihael se je takoj spomnil solunskih bratov. Oba sta ponudbo sprejela, dobro se zavedajoč težav, ki ju bodo čakale. Ciril je odgovoril: »Utrujen sem in bolehen, a vendar pojdem.« Kdor namreč ljubi Boga iz vse duše, temu po besedah ruskega misleca in apostola cerkvene edinosti, Vladimirja Solovjeva, pač ne more biti vse eno, če ljudstva poznajo Boga in izpolnjujejo njegove zahteve ali jih ne.

V prvi polovici l. 863. sta prišla sv. Ciril in Metod na Moravo.

Ali pa bo imel sv. Ciril, po rodu aristokrat, kljub svoji apostolski vnemi dovolj ljubezni do preprostih in neizobraženih množic Moravanov (Slovakov) in Panonskih (vzhodnoštajerskih in prekmurskih) Slovencev? Ali ne bo vrzel med Solunom in Carigradom ter med slovanskimi selišči in gradiči le prevelika? Ali ne bo vsaj nezavestno vplivala nanj grška miselnost, ki se je čutila neizmerno vzvišeno nad barbarskimi narodi?

Ne. Ciril, čeprav učenec Fotija, nesrečnega in nesrečonosnega rušilca cerkvene edinosti na vzhodu, se je ob Kristusovem zgledu tako ponižal, da je imel za one, ki so ljubezninajbolj potrebni, še posebno ljubečee srce. Kako se je n. pr. zavzemal za uboge sužnje in jetnike povsod, kamor ga je pripeljala apostolska pot! Od kazarskega vladarja, ki mu ponuja daril v znak zahvale, si izprosi rajši 200 jetnikov in od slovanskega kneza Koclja jih dobi 900 ter izpusti v svobodo. Celo v Rimu se zavzema za sužnje. Sv. Ciril ljubi svojo do-

movino, a nikdar ne nastopa kot njen zastopnik, marveč vedno kot glasnik božjega kraljestva ter občega bratstva v Bogu in obče pravice do svobode.

Njegovo srce je bilo polno še drugih prelepih lastnosti in zmožnosti, ki so ga za oznanjanje vere še posebno usposablale. Tako skromen in ljubezniv je, da so se vsi, ki so ga od bliže spoznali, trudili, da bi ga obdržali v svoji bližini. Njegova duša je bila prebogata na čuvstvih; vendar jih je obvladal, da so se mu močno javila le takrat, kadar je govoril o najvišjih resnicah; ob takih prilikah so mu pa solze bogato zalivale oči, ki so bile sicer kakor ugasle od samozatajevanja. Nastopati je znal tako dostojanstveno, pa obenem tako krotko, da je mahoma ukrotil divje Ogre in Kazare. Vsa njegova osebnost je dihal svetost in notranjo veličino, kot piše dr. Fr. Grivec v svoji znanstveni, pa obenem tako jasno in toplo pisani knjigi »Sv. Ciril in Metod«. Moral je biti sv. Ciril res močna duševnost, saj nam more le moč njegovega duha razložiti velikanski vpliv, ki ga je imel na duše Slovanov.

Vse je ljubil, le eno je pa dosledno in neizprosno sovražil, — greh. Zoperstavil se mu je zlasti z dvojnimi orožjem; s ponižnostjo, ki kliče na človeško slabotnost božje usmiljenje, in pa z molitvijo, ki človeku odpre nadnaravne vire. »Iztrebil je poganske zmote in razvade kot trnje ter jih sežgal v ognju svojih molitev«, poroča njegov življenjepis.

Za svoje slovansko misijonstvo se je s svojim svetim bratom kar najbolje pripravil tudi s tem, da je izumil za Slovane posebne črke, glagolico, ter jim predstavil svete obrede in svete knjige na njih jezik. S tem, da je dal Slovanom posebno, lastno pisavo in slovstvo, jih je povzdignil iz vseobčega zaničevanja v vrste izobraženih krščanskih narodov. Ko pa je dobil v Rimu po-

trjenje slovanskega bogoslužja, je povzdignil jezik Slovanov do časti oltarja. Najsvejteje, posvetilne besede svete maše so se glasile v govorici naših pradedov. Kako je odlikoval zaničevane in teptane Slovane! In po Cirilovem zamisleku bi naj bila mlada slovanska cerkev odvisna zgolj od Rima ter mu bila neposredno podrejena; bila bi naj posredujoča vez med Vzhodom in Zapadom ter bi naj pomagala ohraniti in okrepiti cerkveno edinost, katero je ravno takrat začel Bizanc rušiti. Količnega pomena za katoliško Cerkev bi bilo, če bi se bile Srbija, Bolgarija in vsa prostrana Rusija versko in cerkveno naslonile ne na Carigrad, ki jih je priklenil na razkol, ampak na Ciril-Methodovo cerkveno organizacijo, polno pravovernosti in vdane, neomajane zvestobe do Rima!

• • •

Ko je v začetku l. 867. potoval sveti Ciril z bratom sv. Metodom skozi Slovenijo po stari rimski cesti skozi Ptuj, Celje, Ljubljano in Oglej v Rim, da tam pokaže nasledniku sv. Petra svojo neomajano vdanost in — umre; ko se je na poti srečaval in razgovarjal z našimi pradedi, ti pač niso mogli slutiti, koga imajo pred seboj. Mi pa vemo. Zato naj mu zvečer pred 5. julijem še tem više zagorijo kresovi in naj se naša srca še tem bolj razvnamejo ljubezni do slovanskega Juga in Vzhoda, saj sta našega umevanja in spoštovanja, naše srčne in delavne ljubezni tako potrebna. Kako strahovito so stoletja zlorabljala ter tudi še sedanost zlorablja dobromiselnost in osamelost naših vzhodnih bratov!

Ali se pa ne bo brat pred vsem bratu zasmilil?

Naglost nikdar dobra ni, najmanj pa velja, kadar se človek v nov stan odpravlja.

Dekle, ki se ob nedeljah in praznikih po krčmah potika, se ponuja hudobiji v službo.

Prevzetija in napuh človeka oslepita, le ljubeznivi ponižnosti je resnica odkrita.

Kdor sam sebe povišuje, prazno glavo označuje.

Kdor z lepim naukom norce brije, on sam sebi vrat zavije.

Napuh je omotica devišstva. — Prevzetne glave se spotaknejo in padejo.

Veliko posvetnega znati, slabo se pa zadržati, je konja ritansko obsedlati: hitro te v blato vržel bo.

Slomšek.

Marija v vzhodni cerkvi.

J. J.

Najvišjo čast med vsemi svetniki izkazujemo Mariji, saj je Mati božja, saj njena priprošnja največ premore pri Bogu. Toda tudi med pravoslavniimi narodi je češčenje Marijino močno ukoreninjeno. V veri se od nas v marsičem ločijo, v ljubezni do Matere božje pa smo tesno združeni.

O Marijinem češčenju na vzhodu hočemo iz izredno bogate zakladnice vzhodnega bogoslužja izbrati samo nekaj zlatih zrn. Ne bomo se ozirali na zasebno češčenje, ki ga v tako ljubeznivi obliki goje vzhodni narodi do Marije, saj je znano, da ni pravoslavne hiše, kjer ne bi na častnem mestu visela slika Bogorodice; Njej velja prvi pozdrav vsakega, ki vstopi. Omejili se bomo le na javno češčenje vzhodne cerkve, ki je gotovo še lepše in bolj razvito nego pri nas.

Najbolj se kaže Marijino češčenje na vzhodu v njenih praznikih. Vse večje Marijine godove praznuje pravoslavna cerkev skupno s katoliško, saj so bili vpeljeni najprej na vzhodu in od tam ji je prevzela zapadna cerkev. Eden najstarejših Marijinih praznikov, Marijino darovanje, se je na vzhodu praznoval že v 9. stoletju, na zapadu pa je bil vpeljan šele v 14. stoletju. Tudi praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, ki ga pravoslavni praznujejo 9. decembra, ima svoj izvor na vzhodu. Glavni Marijin praznik je vnebovzetje, ki se praznuje zelo slovesno z osmino. Pripravljajo pa se nanj s 14dnevним postom. — Praznik Marijinega označenja s svojo vsebino postni čas tako rekoč pretrga. Ta dan se izjemoma daruje sv. maša, ki se sicer pri njih v postu v znak žalosti opušča.

Mnogo praznikov pa obhaja le vzhodna cerkev, ki jih mi še poznamo ne. Sobota v petem postnem tednu je n. pr. poseben spominski dan na trikratno rešitev Cariграда pred sovražniki na Marijino priprošnjo. V noči tega dne se poje stara, silno lepa cerkvena pesem. Z njo se Carigrad kot Marijino mesto zahvaljuje in priporoča svoji Zaščitnici. Carigrad nastopa posebljen kot Marijin varovanec. Slavospev se začne s posvetitvijo Mariji: »Tebi, nepremagljivi vojvodinji, ki si me rešila poganke nevarnosti, posvečujem jaz, tvoje mesto, zmagoslavno zahvalno pesem.« Končuje se pa: »O vseslavljenja Mati, ki si rodila božjo Besedo, svetejšo

kakor vsi svetniki, sprejmi milostno ta dar slavospeval.« Glavna vsebina je skrivnost včlovečenja božjega. Prva kitica se pričenja tako: »Iz nebes je bil poslan odličen angel, oznanit Devici — češčenai! In ko jo je zagledal, obdano s telesom, se je prestrašil, se ustavil in ji zaklical: Pozdravljena, ki je po Tebi radost zasijala; pozdravljena, ki po Tebi izginja prokletstvo; pozdravljena, padlega Adama vstajenje!« In tako naprej cela vrsta nazivov, eden lepši od drugega, eden bolj časten od drugega. Posebno ljubko je naslikan prihod pastirjev k jaslicam, ki se glasi: »Ko so pastirji slišali, kako angeli opevajo Kristusovo včlovečenje, so pritekli gledat Pastirja. Zagledali so ga kakor brezmadežno jagnje, ki se pase v Marijinem naročju. In opevajoč Njo, so dejali: Pozdravljena, Mati Jagnjeta in Pastirja, pozdravljena, ker se nebesa radujejo z zemljo, pozdravljena, ker zemlja poskakuje z nebesi!« — Lep praznik je takoj prvi dan po božiču, ko se vzhodna cerkev spominja Marije, ki nam je rodila Odrešenika. — Slovesno se praznuje praznik Marijine smrti —: Uspenie. Spominu tega dogodka je posvečena glavna cerkev v Moskvi — uspenska. Tudi glavni in prvi ruski samostan, znamenita Pečerska Lavra v Kijevu, je posvečena temu dnevu. — 1. oktobra se povsod praznuje praznik Marijinega varstva.

Posebno veliko praznikov je v počaščenje Marijinih slik ali ikón na Ruskem, n. pr.: 22. oktobra se v vsej Rusiji slavi praznik kazanske Matere božje. Njena slika se je prvotno čistila v Moskvi; ko pa je car Peter Veliki ustanovil Petrograd, je dal sliko prenesti tja, da bi tako novemu mestu tudi v očeh ljudstva pripomogel do ugleda. — 27. novembra je novgorodska Mati božja. V 12. stoletju so namreč sovražniki oblegali Novgorod in Marija je mesto čudežno rešila, ko so postavili njeno sliko na mestno obzidje. — 12. februar je posvečen slavni iberski Mariji; Nje sliko so do zadnjega čistili v Moskvi v posebni kapelici. Za to sliko je bil narejen poseben voz, ki so jo na njem vsako popoldne vozili po mestu. Nosili so jo tudi k bolnikom. — 21. maja se obhaja spomin vladimirske Bogorodice v Moskvi. Ta slika je ena tistih, ki pravi o njej legenda, da jo je naslikal sv. Luka. Časti se v spomin osvobojenja Moskve pred Ta-

tari. — 19. avgusta je praznik slavnoznane donske Matere božje. Njeno sliko so donski kozaki nesli s seboj v boj proti Tatarom in tako zmagali. — Ruski učenjak Malcev, ki je po pravici zapisal ponosne besede: Rusija se v češčenju Matere božje ne da prekositi od nobene države svetā, našteva čez 200 Marijinih spominskih dni, od katerih imajo pomembnejši svoje mašne molitve. — Pa tudi ves mesec avgust je na vzhodu posvečen Mariji, kakor pri nas majnik. Tam se ta mesec spominjajo bolj Marije v nebo vzete.

Bolj kakor pri nas, se časti Marija pri pravoslavni sv. maši. Pred sv. mašo dene mašnik poleg glavne hostije na oltar še del hostije v čast Mariji in moli: »V čast in spomin preblagoslovljene Gospe naše, Bogorodice in vedno device Marije; po njeni priprošnji sprejmi Gospod to žrtev na prenebesni tvoj žrtvenik.« Pri sv. maši se večkrat molijo molitve in psalmi, ki imajo za vsakim stavkom vzklik: »Po priprošnjah Bogorodice nas reši, Odrešenik!« Po spremenjenju mašnik zopet govori: »Darujemo ti te darove za vse, ki počivajo v Kristusu; prav posebno pa v čast presveti, prečisti, preblagoslovljeni in slavni naši kraljici Bogorodici, vedni Devici Mariji.« Zbor pa ogovarja

Marijo: »Zares, dostojno je slaviti Tebe, vedno blaženo in vso brezmadežno, Mater Boga našega, častitlivejšo od kerubov, brez primere slavnejšo od serafov, ki si brez madeža rodila Boga. V molitvi pred sv. obhajilom in po njem se duhovnik zopet zateka k Bogu po Marijini priprošnji.

Še bolj kakor pri sv. maši, se izraža češčenje Matere božje pri podeljevanju zakramentov. Tako n. pr. pri delitvi svetega poslednjega olja ganljivo prosijo pomoči Marijo in jo opevajo kot tolažnico in zdravje bolnikov.

Vzhod je rodoviten vrt, kjer se je najprej bujno razcvetelo krščansko življenje in bogoslužje. Tam se je razširilo tisto toplo, zaupno češčenje do Marije, ki je tako polno pesniške lepote. Ko je razkol zadal globoko rano vzhodnemu verskemu življenju, in mu vzel življensko moč, mu enega ni mogel vzeti: Marijinega češčenja. To češčenje se je ohranilo do danes in tvori široki most, ki bo čezenj pripejlala — tako trdno upamo — nebeška Mati ločene brate v edino pravo cerkev, da bodo z nami vred ena čreda z enim pastirjem.

Kelih.

Janez Pucelj.

Odtistikrat je še rajši kot prej jemala v roke preprosto knjigo, preprosto in na videz vsakdanjo kot solnce, ki nas greje vsak dan in kot kruh, ki nas redi vsak dan, — knjigo, ki so jo spisali štirje evangelisti; od tistikrat namreč, ko so ji v vojni ubili sina, — v osmi šoli je bil. — Mislila je, da bo daroval kelih zveličanja, iz katerega poteka mir, ki ga svet ne more dati; pa ga je ubilo sovraštvo, sam ni vedel čemu.

In odtistikrat je še dosti rajši kot prej vzela v roke to preprosto knjigo štirih evangelistov, odtistikrat namreč, ko ji je zavratna bolezen umorila sina, — teden dni po novi maši — ko je komaj pritisnil na srce belordeči novomašni cvet, ko je komaj okusil skrivnost vere iz zlatega keliha.

Tiste nedelje popoldne je zopet sedela mati na vrtu ob preprosti mizici, ki sta jo bila postavila sinova pod jablano. Belordeči lističi jablanovega cvetja so padali rahlo zdaj eden, zdaj drugi v travo, na

mizo, materi na krilo — belordeče novomašne misli.

Odrpala je knjigo štirih evangelistov, in odprlo se je dvajseto Matejevo poglavje, dvajseta vrsta. In brala je:

Tedaj je stopila k njemu mati Zebedevih sinov s svojima sinovima, padla predenj in ga nekaj prosila. Rekel ji je: »Kaj hočeš?« Odgovorila mu je: »Reci, naj ta dva moja sinova sedita v Tvojem kraljestvu eden na Tvoji desnici in eden na Tvoji levici.« Jezus je odgovoril: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga moram jaz piti?« Odgovorita mu: »Moreva.« Reče jima: »Moj kelih bosta pila, ali dajati, da kdo sedi na moji desnici ali levici, ne gre meni, ampak bo dano, katerim je pripravil moj Oče.« —

Odložila je knjigo na mizo. Še nikdar ni tako dobro razumela, da nas ima Gospod najrajši, ko nam da pokusiti iz svojega keliha, iz keliha trpljenja. — Na knjigo štirih evangelistov je pal jablanov cvet, skoro popolnoma rdeč...

Katoliški radikalizem.

Janez Kalan. (Dalje.)

2. Katoliška požrtvovalnost.

V zadnji številki sem vprašal: Če bi država duhovnikom vzela še tisto boro plačico, kolikor jim je daje, ali bi jih slovensko ljudstvo vzdrževalo? ... Kaj menite?

To vprašanje me samo po sebi vodi do druge lastnosti, ki jo morate imeti, če hočete biti radikalni, to je: koreniti in kremeniti katoličani. Ta druga lastnost je **požrtvovalnost**. Pomnite: **Kolikor kdo za kako stvar žrtvuje, toliko jo ceni**. Če se mu ne zdi vredna žrtev, se mu sploh ne zdi veliko vredna ... Mučenci so za vero žrtvovali ne samo nekaj denarja, ampak kri, življenje. In z veseljem žrtvovali! To so bili radikalni katoličani! Na teh imamo žive vzore, kaj se pravi biti radikalno veren. Vera nad vse! To je bilo geslo vseh teh krščanskih junakov. Več kot vse premoženje, in več kot življenje!

Začetnik naše vere tudi zahteva od svojih učencev radikalno krščanstvo. »Kdor ljubi očeta ali mater bolj ko mene, ni mene vreden«. »Kdor najde svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel.« (Mt. 10, 37, 39.) »Ako te pa tvoja roka ali tvoja noga pohujšuje, jo odseka in vrzi od sebe! ... In ako te tvoje oko pohujšuje, ga izderi in vrzi od sebe!« (Mt. 18, 8, 9.) To so sami radikalni stavki in nauki. Tu ni nobenega polovičarstva, kolebanja ali omahovanja. Tu gre prav do dna, do konca, do korenine. Ali slišite? Odseka jol! Izderi ga! ... To je radikalizem.

No, mi navadno niti nismo v takih okoliščinah, da bi morali ali mogli za vero žrtvovati življenje; tudi roke ali noge nam ni treba sekati, ne očesa izdirati. A nekaj žrtvovati mora za vero vsak, kdor jo res ima in jo kaj ceni. Včasih je treba zanjo prav gotovo pa tudi nekaj denarja. Če je uboga vdova žrtvovala dva vinarja, potem od teh žrtev ni nobeden popolnoma izvzet. Kajti tudi za kraljestvo božje, ki ni od tega sveta, je treba premoženja tega sveta.

To, kar tukaj pišem, je v zvezi s tem, o čemer smo govorili zadnjič. Zakaj pomanjkanje duhovščine? Vzrokov je več. Eden je pa tudi ta, ker ljudje za to nočejo dosti žrtvovati.

Ali bi, če bi država odtegnila duhovnikom vso plačo, ljudstvo samo vzdrževalo duhovnike? vprašam še enkrat. Pri

nas ljudje tega niso navajeni. Na Nemškem, na Francoskem, v Ameriki in najbrž še kje drugod, jih pa ljudstvo samo vzdržuje. Povsod tam, kjer je Cerkev ločena od države (kakor je na Francoskem in v Ameriki), da nimata druga z drugo nobene zveze. Na Nemškem nista ločeni, a država prispeva nekaj k dohodkom samo župnikom, kaplanom nič. Tudi za šolo nič. Odkod pa imajo duhovniki dohodke? — boste vpraševali. In povedati smem, da so duhovniki na Nemškem dobro plačani. Saj imajo skoro po toliko mark, kakor v Jugoslaviji nekateri dinarjev. Marka pa znaša 13 dinarjev in še pol povrhu. — Odkod torej ta plača? Iz cerkvenega davka. Kakor v Ameriki je tudi na Nemškem vpeljan cerkven davek. Razlika med Ameriko in Nemčijo glede tega je le ta, da v Ameriki mora davek cerkev sama pobrati, zato spada plačevanje cerkvenega davka med cerkvene zapovedi, ki vežejo pod grehom. Ljudje ga torej plačujejo popolnoma prostovoljno. Na Nemškem pa država pomaga tudi cerkveni davek skupaj spravljati. In ta davek ni majhen. Znaša kako tretjino državnega davka. Na Nemškem ni cerkvenih ključarjev, ampak je cel cerkven odbor (Kirchenvorstand), ki ga volijo farani kakor pri vas volite občinski odbor, samo da pri tem ni takega strankarstva, zato je volitev bolj mirna. Župnik je seveda predsednik tega odbora. In ta odbor upravlja cerkveno premoženje. Za pobiranje so pa celí uradi in uradniki. Tako da duhovnikom ni treba s tisto tako imenovano »bisažo« po hišah hoditi in gledati, kdo mu bo kaj noter vrgel in tudi ne pri oltarju stati, ko mu ljudje skupaj nosijo svoje vinarje ali dinarje, kar ni posebno prijetno. Jaz bi skoro rajši pobegnil od oltarjev, kajti prijetnejše je dajati kakor jemati. ... — Tisti, ki so slabe vere, tudi tu godrnjajo nad tem davkom, ker je res občuten; poštene kristjani ga pa plačujejo kakor nekaj samo ob sebi umljivega; in ni nič tistega pisanja in kričanja, kakor se sliši iz vrst »samostojnih« kmetov na Slovenskem in Radičevih shujskanih hrvaških seljakov zoper tisto ubogo biro.

Tako je torej po nekaterih drugih državah. Na Francoskem in v Ameriki ne da država duhovnikom nobenega bora. Ljudstvo jih samo popolnoma vzdržuje. Prav je, da to pri vas veste. Tudi za vzdrže-

vanja semenišč, za vzgojo duhovščine, nima nemška država nobenega denarja. Zato morajo bogoslovci sami toliko plačevati. Po takih deželah zahteva Cerkev od vernikov precej požrtvovalnosti.

Ne smete pa misliti, da pišem o verski požrtvovalnosti samo zato, da bi vi duhovnikom žepe polnili. Ne, — čeprav se mi skoro smilijo, ko slišim, kako so na kratko navezani. Ni treba, da bi bili duhovniki bogati; to bi ne bilo dobro. A revni pa spet ne. Če duhovnik nima denarja, ga tudi dati ne more. Res je pa, da duhovniki vedno največ darujejo za reveže in druge dobre namene. — Še manj smete misliti, da meni samemu gre za vaše dinarje. O ne, so presuhi! Imam rajši marke; več zaležejo. Pa spet ne smete misliti, da mene samo marke na Nemškem držijo! Ne. Marke so samo zato, da se malo lažje zdrži.

Saj sploh nisem nameraval o tem pisati, ampak kar zaneslo me je tako, da

sem jo na to stran zabil. In potrebno je, da se tudi to enkrat pove; kajti moderni brezverski duh sili vedno bolj na to, da se država in Cerkev ločita, češ, vsaka naj skrbi sama zase. Zato tudi v Jugoslaviji lahko kdaj do tega pride. Za en del, pravijo, bi bilo boljše, za en del pa slabše. In vpraševali smo se že večkrat: če bi do tega prišlo, ali bi naše ljudstvo sprejelo in nosilo to breme — ali kako? ... Sicer pa je tudi to, kar država zdaj duhovnikom plačuje, tako malo, da ni vredno govoriti.

Na čast slovenskemu ljudstvu bodi povedano, da so se ljudje tam, kjer so duhovniki po vojski prišli v zadrego, povsod dobro odrezali.

Tudi to, pravim, je bilo treba enkrat povedati. Prihodnjič bom naštel, koliko dobri verniki po svetu žrtvujejo ne samo za duhovnike, ampak tudi za stvarne, strogo verske namene, za kraljestvo božje na zemlji.

Moda.

A. Čadež.

Dostikrat slišimo rečenico: »Obleka naredi človeka«, ali pa tudi »Obleka ne naredi človeka« — kakor že ljudem bolje kaže. Imamo še drugo prislovico, ki je pa bolj globokega pomena: »Obleka izda človeka«. Notranja plemenitost se navadno poočituje tudi na zunaj po okusni preprostosti. Ni treba imeti kdovekaj poznanja človeške duše, da že po obleki lahko presodiš, s kom občuješ; saj pravi sveto pismo: »Oblačilo na životu, smeh na zobeh in hoja človekova kažejo, kaj da je« (Sirahova modrost 19, 27). Če bi ženske osebe, ki hočejo zbuhati pozornost z nedostojno in nenravno obleko, doznale, s kakšnim pomilovanjem obsojajo trezni ljudje njih nošo, bi se brez dvoma povrnilo k preprosti dostojnosti. Kdo bi ugovarjal, če sipljejo na ženstvo, ki se vdaja nenravni modni norosti, ostre obsodbe, n. pr.: »To so spake brez notranje vrednosti, brez rahločutnosti, brez sramu in brez spoštovanja lastne osebnosti!«

Božja postava, pravila dostojnosti, spoštovanje samega sebe, obzir na bližnjega: to so stvari, ki ne dopuščajo nobene izjeme, pa naj bo človek v domači družini, na cesti, na ulici, v cerkvi, v gostilnici, na zabavi ali v kopalšču.

Nekdo je napravil o ženstvu, ki se vdaja modnim in nemodnim norostim, takole sodbo: »Pozornost vzbujajoča in prenašljiva oble-

ka izpričuje neotesanost in norost. — Odprta, razgaljena in izzivajoča obleka govori dovolj krepko, da je nje lastnica npravno na nizki stopnji. — Pretirano nališpana in razkošno opremljena ženska pa zbuja nevoljo še prav posebno v današnjih težkih časih, ko stiska in beda silita povsod na dan.«

Da si napravimo o modi in noši pravo sodbo, se najprej vprašajmo, kakšen namen ima obleka.

Gotovo je, da si z obleko najprej ščitimo in varujemo telo, da se varujemo proti škodljivim vplivom vremena. Kdor je v tem oziru brezbrizen, si lahko nakoplje razne neprijetne bolezni. Življenja in zdravlja ne smemo brez potrebe, pa tudi ne iz ničemurnosti postavljati v nevarnost, drugače bi grešili proti 5. zapovedi. Prvo pravilo, ki naj bo pri napravi obleke merodajno, se glasi:

Obleka mora biti zdrava in praktična. Tega pa ne moremo trditi o obleki, ki je preozka, pretesna, ki ovira pretakanje krvi, ali pa hojo i. dr.

Obleka naj varuje dušo. Po prvem grehu nepokorščine je Bog sam oblekel Adama in Evo. Zakaj? Vsled izvirnega greha se je vnelo v notranjščini človekovi hudo poželenje. To je tudi naša dediščina. Ta nevarni ogenj se razpalja v vsakem človeku

in se poleže še le takrat, ko nastopi smrt. Z ognjem je treba previdno ravnati. Tu v notranjosti človekovi utegne nastati iz male skušnjave, iz prirojenega hudega nagona velik požar, če nismo na straži. Zato pa, da temu nagonu ne dajemo goriva in netiva, moramo zakrivati telo z zadostno obleko. Kdor z nedostojno obleko podžiga v bližnjem ogenj hudih nagonov, ali ne bomo po pravici rekli, da

kupljiva, saj je »telo svetišče Svetega Duha«.

V borbi proti spakedrani, nedostojni in pohujšljivi obleki čujemo skoraj vedno isti bedasti in ničevi ugovor: »Moda je taka!« Kaj pa je vendar moda? Ali ne to, kar si izmisli premeteni tovarniški prekanjenec — največkrat židovske krvi — ki hoče na ta način dvigniti in pomnožiti na lahek način vire dohodkov. Pri tem mu seveda ni mar ne

Marijino obiskovanje.

München Pinakoteka.

je spreten pomočnik prvega zapeljivca — satana!

Obleka naj seveda telo tudi diči. Mnogo je mladenk in gospodinj, ki so neredno, nečedno in površno opravljene, pa tudi v gospodinjstvu ne poznajo ne reda, ne snage. To ni prav. Mladenkam je zmisel za lepoto in za snago tako rekoč vrojena, zato morajo ta dar tudi negovati v obleki. Pravilo, ki naj bo edino merodajno, se pa glasi: Najlepše je to, kar je preprosto in dostojno! Zunanost naj bo ogledalo notranjosti, obleka odsev duše! »Vsa lepota kraljeve hčere je v notranjosti.« Prav je, če je obleka čedna in pri-

čet dostojnosti, ne božja, ne cerkvena postava, samo da gre kupčija izpod rok. Kakšna naj bo moda, tega naj ne predpisuje ne razuzdani Pariz, ne židovski kramar na Dunaju ali v Berlinu, marveč tvoj krščanski čut, pravila olike in ozir na zdravje ter нравno lepoto.

Kdo si še izmišlja »modo«? Večinoma pokvarjeni svet, ki išče povsod grešne naslade in umazane hrane za oko; predvsem pa ono rufijanstvo, ki spleta zanke, da lovi in izvablja človeško slabost na opolzka pota.

Ali naj bo torej poštemu človeku, ki kaj da na svojo čast, moda vrhovna postava?

Ne trdim, da ni prav, če gremo s svetom in s časom naprej; ne rečem, da se ne smemo

posluževati, kar je novega; toda samo, kar je dobrega v novosti, ne pa, kar je slabega. To velja tudi za modo in kar moda prinese novega. Saj morajo v tem oziru biti iznajdljivi tudi pošteni tovarnarji, trgovci, umetniki, da morejo tekmovati in kljubovati povodnji pohujšljivih novosti in »modernosti«. Obleka se pač v raznih časih spreminja, in nobena božja postava ne veleva, da bi se morali vedno

vodilo: »Žene naj se v poštenem oblačilu s sramežljivostjo in zdržnostjo zaljšajo!« (I Tim 2, 9.)

V kratkem opozorilu je dovolj povedano.

Ako katoliška Cerkev, ako papež sam in z njim katoliški škofje oprti na božjo postavo neprestano karajo in zavračajo žensko obleko, ki se ne strinja s pravili krščanske npravstvenosti, ako ustno in pisмено svare pred zablo-

Božji Učenik.

London, Nat. Galerie.

enako nositi; zato se sme tudi ženstvo nositi po modi, kolikor ta moda ni nedostojna in nespametna.

Ko govorimo o pohujšljivi modi, bi ne bilo prav, če bi ne pogledali najprej v sveto pismo. Knjiga pregovorov opisuje prekanjenost zapeljive ženske, ki nastavlja zanke nepredvidnemu mladeniču. In v čem je ta prekanjenost? Cujmo!... In glej naproti mu pride ženska v nesramni obleki, vajena dušo zapeljevati... (Kn. preg. 7, 10).

Besede so jasne; ni treba nič dostavljati. — Apostol Pavel pa daje kratko in jasno na-

dami v tem oziru, hočejo ne le zabraniti grešnost, ki je združena z nenravno nošo, marveč preprečiti tudi silno pohujšanje, ki se prav na ta način tako močno širi.

Ženski, ki se oprijemlje spotakljive mode, preti nevarnost, da izgubi n r a v n o r a h l o - č u t n o s t, ono diko, ki ji daje pravi ugled in veljavo. Izguba n r a v n e r a h l o č u t n o s t i je pa začetek še večje nesreče. Ko ta rahločutnost splahni, se maje tudi n a r a v n a s r a m e ž l j i v o s t, ki je dotlej varovala svetišče čistosti. Torej že vsled prevelike svobode v obleki se žen-

ska oseba postavi v nevarnost, da izgubi čast in dobro ime.

Predvsem pa hočejo čuvarji božjih zapovedi, papež in škofje, preprečiti silno pohujšanje, ki ga širi ženstvo z nesramno obleko. Hujše, kakor se navadno misli, so skušnjave, ki jih povzroča spotekljiva ženska moda drugemu spolu. Če je obleka namenoma in proračunjeno tako pri-

Če smo kristjani, če smo katoličani, bomo katoliško Cerkev poslušali.

Naj navedem hkrati nekaj izjav sedanjega papeža o tem vprašanju.

Predlanskim je naročil sveti oče Pij XI. postnim pridigarjem v Rimu, ko so se mu predstavili, to-le: »Varujte čast hiše božje, branite pa tudi čast dušnega svetišča, ki se

Sv. Marija Magdalena.

krojena, da draži in moti, ali ne velja taki osebi strašna beseda Zveličarjeva o pohujšanju? ... Bolje bi bilo, da bi se ji obesil mlinski kamen na vrat, in bi se potopila v globočino morja!« (Mt. 18, 6.)

O znani Tereziji Neumann in njenem trpljenju, ko ob petkih v zamaknjenju gleda trpečega Zveličarja, ne maram nikomur usiljevati verovanja (Cerkev se še ni izrekla); vendar pa je le zanimivo slišati to-le: Ko je v noči pred zadnjo predpustno nedeljo v ekstazi (zamaknjenju) močno trpela in je nato zjutraj prejela sveto obhajilo, je videla v duševnem gledanju Zveličarja, kako je na Oljski gori krvavi pot potil — v stranski sliki pa je videla moderni svet v nenravni obleki in v razbrzdanem predpustnem vrvežu, ne zme-neč se za Zveličarja in njegovo odrešilno delo. Terezija je trpela za grehe one noči. (»Allg. Rundschau«, 1928, št. 11, str. 169.)

tolikokrat oskrunja vsled pomanjkljive modne obleke.

Ko je linški škof dr. Gföllner nedavno poslal papežu vzorec oglasa, ki ga je naročil nabiti na vsa cerkvena vrata po škofiji (podobno kakor pri nas), mu je kardinal Gasparri v imenu sv. očeta sporočil sledečo zahvalo: »Sveti oče Ti čestita, da se na vso moč trudiš zatreti nenravno žensko modo, ter odobruje naredbo, ki ima namen, da bi se ženstvo vrnilo k prejšnji dostojnosti v obleki!«

Ko je papež lani sprejel italijanske zastopnice dekliške mladinske zveze v avdiciji, jih je pohvalil tudi radi tega, ker skrbje za poštenost in dostojnost v noši. Pristavil je še pomenljive in značilne besede: »Če je ženstvo izgubilo čut za dostojnost, skromnost in čistost, se je to zgodilo vsled tega, ker je izgubilo zmisel za lastno čast.«

In zopet v najnovejšem času (meseca febr.) je papež Pij XI. o priliki, ko je bil začetkom svetniškega procesa prečitan dekret o junaških krepostih Elizabete Canori Mora, s krepko obsodbo zavrnil vso nenravnost sedanjega časa, zlasti onega ženstva, ki je po-

München. Pinakoteka.

Sv. Janez Evangelist in sv. Marjeta.

zabilo na temeljne zahteve krščanskega imena, na dostojanstvo življenja, ker se ne sramno oblači.

Pa tudi svetna gosposka se je marsikje že postavila v vrste bojevnikov proti izgredom v obleki. Da se ne bo mislilo, kakor da je katoliška Cerkev osamljena v tem boju, naj navedem nekaj takih odredb.

Ze pred dvema letoma je praška akademija razglasila odredbe, da bo izključena vsaka slušateljica, ki bi imela obleko brez rokavov, ali pa samo dokolensko krilo, ali če bi pod vratom ne bila zapeta.

Mestna uprava v Pragi zahteva, da morajo imeti postrežnice in natakarike po gostil-

nah in kavarnah črno obleko brez izrezka pod vratom, rokavi morajo segati do zapestnega členka.

Ravnateljstvo nizozemskih železnic je razglasilo: »Držeč se tako zvane mode . . . opravljajo nekatere uradnice svojo službo v obleki, ki ni primerna. Tega ne moremo več dopuščati. Žensko uradništvo naj ima obleko, ki je preprosta, neprozorna, pod vratom zapeta in ki sega do zapestnega členka.»

Tudi poganška državna uprava na Kitajskem je s svojim predpisom o noši pokazala, da ima v tem oziru pravo umevanje. Dne 16. sept. 1927 je ondodni minister za pouk predložil vsem višjim dekliskim šolam predpis, ki prepoveduje prekratko krilo in nepokrite roke. Enak ukaz je razširjen po dekliskih šolah turške ljudovlade.

*

Kaj naj pa mi storimo, da se povodenj nemoralnosti v obleki zaustavi? Ako bi vsak katoličan storil svojo dolžnost z lepim zgledom in — če potrebno — tudi z besedo, pa je zmaga pridobljena. Predvsem pa velja, da zlo zaigramo pri korenini. Ženstvo, krščansko živeče ženstvo je povsod zraven, kjer je treba lečiti telesne ali duševne rane, kjer je treba pomagati, svetovati, učiti. Zakaj bi se ne postavilo v prve vrste, ko gre za čast ženstva! V dobrih družtvih — pa naj se imenujejo tako ali tako — naj se najprej začne gibanje za poštenost v modi. Marsikje so že dosegle ženske zveze lepe uspehe. Predsedstvo katoliške ženske zveze v Italiji je začelo oster boj proti nedostojni ženski modi s tem, da so bile razpisane nagrade za čedne in npravstvenosti odgovarjajoče kroje. Oskrbelo je tudi razstave lepih modnih oblik ter doseglo, da se ustanavljajo odseki za šivilje, ki se zavežejo, da bodo izdelovale samo tako obleko, ki ustreza zdravemu in poštenemu ukusu.

Boj pa naj se ne omeji le za zunanost. Krščanske žene, mladenke, gospe in gospodične naj predvsem skrbijo za »bogaboječe in čisto življenje«. »Njih lepota ne bodi zunanja v pletenih laseh, ali v obloženosti z zlatom, ali v noši oblačil, marveč naj se priza-devajo za notranjo, neminljivo lepoto pobožnega srca, tihega in krotkega duha, ki ima pri Bogu visoko vrednost.« (Prim. 1. Petr. 3, 3, 4.)

Da vidite, da se tudi drugod duhovniki in odločni katoličani borijo zoper nedostojno nošo, naj nastejem nemške knjige, ki govorijo o tem: 1. »Tvoja obleka?« — 2. »Moja obleka je prava.« — 3. »Ženska obleka in ženska nedolžnost.« — 4. »Moda in sv. pismo.« — 5. »Moda in svetniki.« — 6. »Ženska moda in dušno pastirstvo.« — Dalje letaki: »Oblači se dostojno.« — »Polsvetna moda.« Dober modni časnik. — »Moškim o ženski modi.«

Ti spisi so dobro ocenjeni in od mnogih škofijstev priporočeni. Če jih hoče kdo naročiti, podajam nemške naslove.

Schriften gegen sittenverderbliche Frauenkleidung: »Dein Kleid?« Grundsätze 40 pf. — »Mein Kleid ist recht.« Widerlegung der Einwände. 50 pf. — »Frauenkleid und Frauenschuld.« 1 Rm. — »Mode und Bibel.« Die Anschauungen der Bibel, Jesu, der Apostel der Kirchenväter. 1 Mk. — »Mode und Heilige.« Wie Heilige über die Kleidung geurteilt und sich gekleidet haben. 2 Mk. — »Frauenmode und Seelsorge.« 1.50 Rm. — Flugblätter: »Kleide dich sittsam.« 1 St. 4 pf. — »Halbweltmode.« 1 St. 4 pf.

se bo treba enkrat zaradi tega zagovarjati pred strogim sodnikom! Dajamo tudi v noši in obleki lep zgled naši mladini, ki se rada ravna po tem, kar vidi pri starejših. Posnemajmo v skromnosti in preprostosti nebeško vzornico Marijo! — Družbenica.

V goriški nadškofiji so bila razglašena (19. IX. 1927) sledeča pravila dostojne mode v cerkvi in zunaj cerkve:

1. Zenska imej v cerkvi glavo pokrito.
2. Obleka bodi do vratu zaprta.
3. Rokavi naj segajo čez komolec, vsaj do srede lakti.

Sv. Krištof.

London. Nat. Galerie.

— »Eine gute Modenzeitung.« 1 St. 4 pf. — »An die Männer über Frauenmode.« 1 St. 6 pf. — Plakat 1 St. 15 pf. — Kleiner Zettel 1 St. 2 pf. Von 25 Stück an billiger, Dornsche Buchhandlung Ravensburg-Württemberg. — (Seznam teh knjižic in več podatkov za ta spis je poslal uredništvu konz. svetnik J. Kalan, za kar mu izrekamo toplo zahvalo. — Ur.)

Od nekod smo dobili to-le dobrohotno opozorilo:

»Ljube sestre družbenice!

Poletna doba se je približala. V tem času naše ženstvo le prerado pozabi na dostojnost v obleki in modi. Bodimo vsaj me družbenice bolj pametne in previdne, dostojne in pnižne. Sprejmimo svarila naših družbenih voditeljev, ki nas uče v imenu sv. Cerkve. Čemu razkazovati te umrljivo telo, ko vemo, da

4. Krilo naj sega čez koleno vsaj za eno ped.

5. Nogavice naj ne posnemajo barve kože in naj ne bodo prozorne.

6. Obleka, ki oblike telesa bolj kaže kakor zakriva, ni dostojna.

Po cerkvah ljubljanske škofije pa čitamo to-le opozorilo:

»Moje svetišče spoštujte.« (Lev. 26. 2.) Ko prihajate v cerkev, se spomnite, da je cerkev hiša božja. Nespodobnost v obleki žali svetost kraja in pohujšuje vernike. Zenske, pristopajoče k spovedi in sv. obhajilu, ne smejo biti dekoltirane, rokave pa naj imajo vsaj do komolcev; deklicam mora krilo segati vsaj do kolen, drugače se ne bodo pustile k sv. zakramentom.

Škofijski ordinariat v Ljubljani,
dne 15. aprila 1926.

Četrť milijona manj! Ni potreba več vesoljnega potopa, ljudstvo se samo mori. Koliko vnebovpijočega greha! Dognano je, da umrje v Nemčiji vsako leto 30.000 žená, ker drzno posegajo v kali mladega življenja. Če bi se slišalo, da se je potopil parnik s 100 ženami,

bi pisalo in vpilo vse časopisje. Ob umorih na veliko pa molče ali pa k temu še prigovarjajo. O svet — gnoloba je tvoje ime! — V šestih letih se je znižalo število osnovnošolskih otrok za četrť milijona samo v Nemčiji! Da se ta grešna morija širi tudi drugod, je znano.

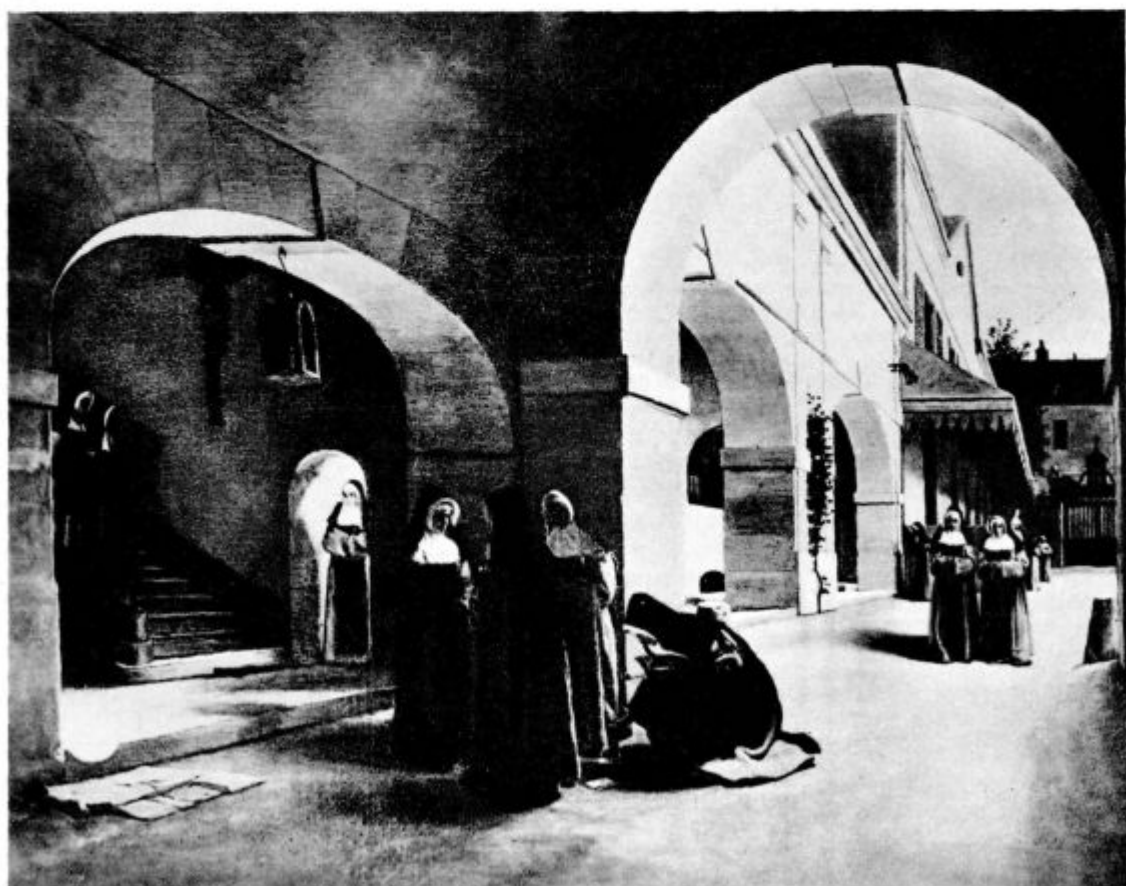
Drobci iz družbene kronike.

Janez Langerholz.

Izročam sledeče odlomke javnosti. Naj pokažejo majhno sliko družbenega razvoja in delovanja. Obenem pa naj služijo vsem tistim, ki spisujejo družbeno kroniko kot nekakšen vzorec tega za vsako družbo prepotrebne pisovanja. Ni namreč potreba, da bi vse družbeno delovanje prišlo v javnost, treba pa je, da dobi vsak novodošli voditelj jasn in točen pogled v dosedanje družbeno življenje in na njegovi podlagi lahko zida naprej.

1910. To leto so ustanovili dekliško Marijino družbo. Nasprotovanja je bilo dosti, natečevanja in predrznih sodeb več kakor bi kdo mislil in tudi od takih oseb v župniji, od katerih bi tega nihče ne bil pričakoval. Njih imena hočemo zakriti s plaščem pozabljivosti. Družba pa naj se pod varstvom Marije Device, pomočnice kristjanov, krepko razvija.

1911. V družbo smo vpeljali življenje po odsekih. Pridno dela odsek za olepsavo

F. Bonvin.

V samostanu: Ave Marija.

Paris. Luksenb. muzej.

zupne cerkve. Vsi oltarji so dobili nove prte. Olepšali smo dohode k cerkvi. Pri novembrovem sestanku je predlagal voditelj, da bi se odsek lotil olepšave grobov. Družabnice pridno donašajo svoje cvetke v posodah za olepšavo oltarja. Cerkev ni več pusta in prazna kakor je bila doslej. Tudi evharistični odsek se pridno giblje. Število vsakdanjih sv. obhajil vidno narašča. Odsek za dobro časopisje je v decembru pokazal dosti življenja.

1912. Pri shodih smo vpeljali skupno petje. Vsak shod se začne s petjem in tudi zaključí se s petjem. Pesmi določimo pri marčni seji; pevovodja poskrbi, da se družbenice pesmi nauče in petje se oglašá prav krepko iz navdušenih deklíških grl. Poje pa vsa družba in ne samo nekaj izvoljenih. Polagoma smo presadili skupno petje iz družbene dvorane tudi v cerkvene prostore. Pri petih litanijah je kakor v pesmi:

Vse prepeva, se raduje
radost do nebes hiti...

1913. To leto je troje deklet zapustilo našo družbo. Dve je Bog poklical v samostansko življenje. Naj bodo tudi tam v čast redovniškemu stanu, kakor so bile doma ponos naše družbe. Na koru jih bomo pogrešali, enako pri odseku za olepšavo cerkve. Upamo pa, da bo Bog obudil v drugih nov ogenj in novo vnemo za olepšavo naše hiše božje. Ena je pa v cvetju let zapustila svet za vedno. Dolinarjevo Nežiko smo prvo odnesli iz vrta naše družbe na pokopališče. Bila je v vsakem oziru vzorna. Prva v cerkvi, prva pri delu. Skrbna za dom in polna ognja za delo v družbi. Vzor potrpežljivosti v dolgotrajni bolezni. Naj v miru počiva!

1914. To leto se je poročila ena naših najboljših članic, Streharjeva Ivanka. To je bilo govorjenja! To so zdihovale nekatere »brumne in pobožne dušice« in njih stek se je slišal daleč naokoli: »Oh! Zdaj je pokazala, koliko ji je bilo za družbo. Cemu sili v zakonske križe! Posvetnost, posvetnost... Kdo ve, kaj si misli gospod župnik, ki je toliko nanjo zidal.« Drobiževa Anka se ni mogla premagati, stopila je do gospoda, da se do dobra znosi nad to posvetno Ivanka. »Kajne, gospod Janez, kaj nam je naredila Ivanka! Kdo bi si mislil! O, ti pregrešni svet! Oh, oh!« Gospod Janez jo je pa takole zavrnil: »Anka! Ali misliš, da se dobra dekleta ne smejo mozi? Ali misliš, da je sv. zakon samo za prismođe in za izgube. Dobra in pošena dekleta bodo tudi dobre in vestne matere.«

Pripis iz l. 1928. Kakor se doslej kaže, se g. Janez ni dosti zmotil. Njena hči Ivan-

ka bo letos sprejeta v Marijino družbo. Sin Slavko študira že drugo leto v zavodih. In tudi drugi njeni otroci so v šoli med prvimi.

1915—1918. V teh letih se moramo Bogu še prav posebno zahvaliti za milost Marijine družbe. Dekleta so grozno preskušnjo vojnih let prestale večidel vzorno. Imamo, žal, tudi nekaj izgubljenih in padlih

S. Maria de Lourdes.

ovčic, pa njih število je nizko. Stanovitnost družbenih članic je očitno vplivala tudi na druga dekleta, da so se tudi dosti dobro držala. Toliko naj iz let vojnih grozovitosti zadostuje. Knjiga dobrodelnega odseka naj ostane svetu prikrita; odkrije naj jo šele sodnji dan.

1919. Splošen prevrat in preobrat je zapihal tudi skozi okna naše družbene dvorane. Ni bilo drugače: morali smo vzeti metlo v roke in pomesti nekaj smeti iz nje. Bilo je čuti nekaj joka, znamenje, da dekleta čutijo svojo zmoto in jo obžalujejo, upamo, da jih bo zdravilo izpametovalo. Slišale so se pa tudi grožnje in zabavljanje, znamenje zakrknjenih src, ki vale krivdo na druge, same pa hočejo veljati za posodo nedolžnosti. Pričakujemo, da bo poslej spet mir in red v družbi.

1920. To leto smo ustanovili Marijino družbo za žene in matere. Pribiti moramo to, da je želja po družbi izšla iz vrst nekdanjih članic deklíške Marijine družbe.

Vsekako veselo znamenje. In prav po materah upamo, da se zanese želja po družbi tudi med naše može in mladeniče. Bog daj!

1921. Ali naj zapišem, ali naj molčim. Zapisal bom, da bo svet vedel, kakšne podle duše rodi svet brez Boga. Znani verižnik je razpisal oziroma razglasil po gostilnah nagrado 10.000 Din za tistega mladeniča, ki bi zapeljal katerokoli članico

eno se na taki skupni božji poti spozna: značaji posameznih družabnic. Nekatere so že tako neješče in nepotrpežljive, da jih ni mogoče prenašati. Druge pa so zopet mirne in krotke, da jih človek občuduje. Kakršne so tu, take so navadno tudi doma in drugod. Po vedenju takih lahkomiselnih (ali deloma celo zlobnih) članic pa potem mnogi presoajo in obsojajo celo družbo. Škoda!

1924. To leto smo izgubili svojega prvega voditelja in ustanovitelja obeh naših družb. Smrt ga je iztrgala iz naših vrst. Ni mu bilo dano gledati dni, ko bodo tudi naši može in mladeniči stopili na plan pod zastavo Marijino. To željo je nesel neizpolnjeno s seboj v grob in upamo, tudi k Mariji v nebesa. Bog naj bo njegovo bogato plačilo!

1925. V obeh družbah smo ustanovili odsek za učenje in znanje krščanskega nauka. Članice tega odseka skrbijo, da se njih mlajši bratje in setrice, ki še hodijo v šolo, pridno uče krščanskega nauka. Pa tudi same skrbijo in gledajo, da v tem prepotrebem znanju napredujejo. Ravno tako se prizadevajo, da obiskujejo ob nedeljah popoldne ure krščanskega nauka. Pri velikonočnem izpraševanju se je to dobro čutilo. Pa tudi v šoli se pozna, kje ima Marijina družba svoje člane. To delo je gotovo apostolsko. Bog mu daj obilo blagoslova!

1926. To leto smo pogledali malo nazaj, kje bi bila naša gorečnost jela pešati. Pri skupnem petju smo malo popustili, evharistični odsek je malce zadremal, pa tudi pri odseku za dobro časopisje ni bilo več vse v redu. Stopili smo spet na noge. Petje napreduje, vsak dan pristopi vsaj troje članic k sv. obhajilu. V časopisnem odseku smo se pa zavzeli zlasti še za mladino. S pomočjo naših dobrih atov in mamic smo dosegli, da imajo skoro vsi otroci naročenega »Angelčka«, mnogi tudi »Vrtec« prav pridno prebirajo. Le naprej! Vse za Marijo!

1927. V družbi smo začeli odločen boj zoper sedanjo pohujšljivo žensko modo. Vse družabnice smo sklenile, da bomo nastopale v cerkvi in povsod v dostojni in spodobni obleki, da ne bomo nikdar in nikjer nosile prozorne obleke, pa da bomo prav zato skrbele tudi na svojih domovih. Slišijo se prvi glasovi o moški Marijini družbi, skupni za može in fante. Upamo, da je led v župniji prebit in da jih bomo prihodnje leto že videli ob podnožju Marijinega oltarja.

† *Marjeta Palčič.*

naše Marijine družbe in bi jo tako iztrgal iz vrste Marijinih otrok. Zapeljiv denar. Marsikoga je mikal in vabil. To leto ni imel sreče. Naj bi se nikdo ne polakomnil teh Judeževih grošev!

1922. Na Ravnem polju so našli mrtvo Kranjčičovo Rezo. Pred par leti je bila še članica naše družbe, pa jo je prostovoljno zapustila, češ da jo vsi sovražimo. Hudo nam je bilo zanjo. Poslej se je slišalo o njej veliko slabega. Tisto noč po Martinovi nedelji pa jo je na grozovit način umoril eden fantov iz sosednje vasi. Samo eno vprašanje: Ali bi bila tako umrla, če bi bila ostala zvesta družbi in Mariji? In če bi bila, bi bila njena smrt častna... Tako pa? Ne! Soditi je nočemo; Bog ji bodi milostljiv!

1923. Prvič po vojski smo šli spet skupno na božjo pot k Mariji Pomagaj. Dosti smo imeli Mariji povedati. Beseda zahvale za varstvo v težkih dneh, beseda prošnje za pomoč v prihodnosti. In pa še

Iz osrednjega vodstva Marijinih družb.

Članarino za leto 1928. v osrednji družbeni sklad so do 12. junija poslale sledeče župnije oziroma družbe:

1. Dekliška: Babno polje, Begunje pri Cerknici, Besnica, Blagovica, Bled, Bohinjska Bistrica, Brdo, Brezovica, Brusnice, Bučka, Bukovšica, Cerknica, Češnjica, Črmošnjice, Črni vrh nad Polhovim gradcem, Devica Marija v Polju, Dobriče, Domžale, Draga pri Loškem potoku, Dragatuš, Dražgoše, Goriče nad Kranjem, št. Gotard pri Trojanah, Ihan, Sv. Jakob ob Savi, Janče pri Litiji, Javorje, Ježica, št. Jurij pod Kumom, Kamna gorica, Sv. Katarina pri Medvodah, Komenda, Kranjska gora, Sv. Križ pri Jes., Sv. Lenart, Ljubljana: Sv. Florijan, Sv. Jakob, Križanke, Sv. Peter, Logatec Gornji, Sv. Lovrenc, Mekinje, Metlika, Moravče, Motnik, Stara Oselica, Osilnica, št. Peter pri Novem mestu, Planina pri Rakeku, Podbrezje, Podlipa pri Vrhniki, Polšnik, Polom pri Kočevju, Preddivor pri Kranju, Rateče-Planica, Reteče pri Škofji Loki, Rob pri Vel. Laščah, Rovte, Sela pri Šumberku, Selce nad Škofjo Loko,

Semič, Smlednik, Sorica nad Železniki, Sostro, Suhor pri Metliki, Šmartin pod Šmarno goro, Šmartno pri Litiji, Šmihel pri Novem mestu, Spitalič, Stanga pri Litiji, Trebelno pri Mokronogu, Trebnje, Trnje na Krasu, Turjak, Vel. Loka, št. Vid nad Cerknico, Zagorje ob Savi, Zaplana pri Vrhniki, Žabnica pri Škofji Loki, Žiri.

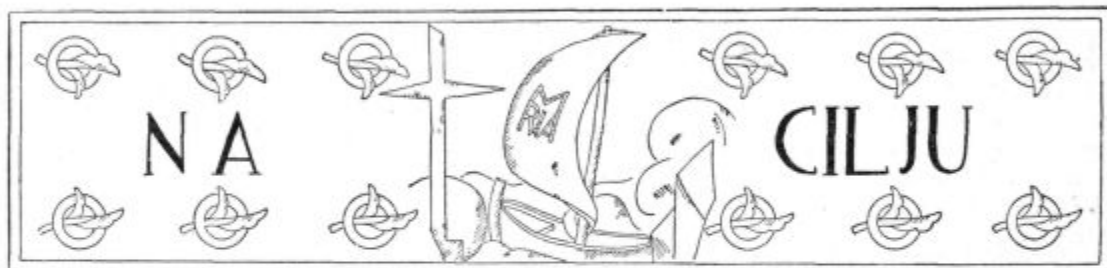
2. Ženska: Besnica, Domžale, Komenda, Kranj, Kranjska gora, Ljubljana: Sv. Jakob, št. Peter pri Novem mestu, Preserje, Žabnica pri Škofji Loki.

3. Mladeniška: Begunje pri Cerknici, Domžale, Ljubljana: akademska in 1. dijaška ter 11. dijaška v Križankah, deška v Spodnji Šiški, Moravče, Preddivor pri Kranju, Sela pri Šumberku.

4. Moška: Križanke v Ljubljani.

Voditelji, katerih družba je poslala (ali še bo) družbeno članarino, dobe brezplačno »Voditelja«.

Vsem naštetim se zahvaljujemo za darovano članarino in vsem drugim se zanjo priporočamo.

Novomašnikova mati.

Dr. Fr. Jerš.

Blíža se čas novih maš, čas veselja za nove mašnike, pa tudi za njih domače, sorodnike in znance. In po pravici se veseli tudi vsa krščanska srca, ko se poveča število teh, o katerih pravi Gospod: »Vi ste sol zemlje... Vi ste luč sveta.« Živimo sicer v zelo prosvetljenem času, vendar svet vedno bolj spoznava, da brez te luči ne more živeti. In sedanjí napredek pušča srce tolikrat pusto in prazno... Zato nova četa iskreno pozdravljena!

Ni nam namen tu razpravljati o vzvišenosti duhovniškega poklica; saj so tisti, ki so si ga v sedanjih razmerah izvolili, o njej prepričani, drugi bodo o njej lahko slišali drugod. Navesti hočemo le zgled iz novejšje dobe in povedati, kako je o mašništvu mislila krščanska mati, ki je Bogu darovala devet otrok.

Dne 8. septembra 1919 je odšla po večno plačilo Zeliya Pedreira. Bila je to izredna prikazen v sedanjem času, iz starega plemiškega rodu, izobražena kakor malokatera in gosposinja na velikem

posestvu blizu Rio de Janeiro v Braziliji. Vseh devet otrok, ki so ostali pri življenju — štirje so ji umrli v nežni mladosti — je sama vzgajala in poučevala do časa, da so mogli vstopiti v samostanske šole. Iz srca je želela, da bi se njeni otroci posvetili Bogu, in goreče je za to molila, vendar jim je pustila popolno svobodo. V njeni hiši so se shajale najodličnejše družine glavnega mesta, včasih tudi tedanji cesar Pedro II. s svojim spremstvom. Vendar ta sijaj ni preslepil ne matere ne otrok. Neizrečeno je bila srečna, ker so se vsi otroci odločili za redovniški stan. Žive še vsi. Od sinov je eden lazarist, drugi frančiškan, tretji jezuit; šest hčera pa je v raznih samostanih, ki se ukvarjajo z vzgojo mladih deklet.

In v življenju te izredne matere bemo: Spoštovanje do duhovnikov je izviralo iz njene žive vere, iz prepričanja, da gre čast, ki se izkazuje duhovnikom, na Boga, ki jih je poklical za svoje namestnike. Zato je bilo njeno spoštovanje

do duhovnikov tolikšno, da je večkrat vzkliknila s sv. Terezijo: »Najrajši bi poljubila stopinje njihovih nog.« Občevala je z njimi z vso obzirnostjo in jim v svoji dušni preproščini poljubljala roke. Kakšna čuvstva so jo navdajala, ko je bil njen najstarejši sin na tem, da bo posvečen v mašnika! Pobožna mati ni mogla misliti na povišanje svojega sina do tolikšne časti, ne da bi ji srce prekipevalo od veselja, pa tudi tonilo v najgloblji ponižnosti. Iz pisem, ki mu jih je tedaj pisala v Pariz, odseva, kaj se je godilo v njeni duši. »Bog ti daje, moj sin, v teh dneh, ki te privedejo do najvažnejšega v tvojem življenju, prav posebno dragocene dari. Kaj bi dala, ko bi mogla biti zraven! Toda tudi tako biva moj duh vsak trenutek pri tebi; in oni pomenljivi dan bom v vednem zamaknjenju, polna hvaležnosti in sreče. Ves dan bom v duhu pri tebi, vse druge dolžnosti bom pustila na stran in prosila Boga za potrebne milosti. O moj sin, kar sem v življenju prestala, ni nič v primeri z veseljem, ki me navdaja pri misli, da boš ta dan postal duhovnik. Duhovnik, o vzvišena beseda, ki materino srce dviga do nebes. Tisočkrat bodi zahvaljen Bog, zahvaljena blažena Devica Marija in sv. Vincencij!«

In nekaj dni pozneje mu piše: »Moje srce se topi vesolja. Moj Bog, moj Bog, si ponavljam, s čim sem zaslužila to milost? Živim vsa pri tebi, vsaka ura me popelje, kjer bivaš; spremljam te pri tvoji pripravi na ta vzvišeni zakrament in se potapljam v tvoje srce, vsa omamljena od veselja na srečo, da se za vedno posvečuješ službi Jezusovi in Marijini... Ko dobiš te vrstice, boš že duhovnik. Bog bodi tisočkrat zahvaljen! V globoki ponižnosti se mu zahvaljujem in ga z vso močjo, katere je zmožno krščanske matere srce, prosim, da bi ti postal svet duhovnik. Pravkar dokončavam albo, ki jo zate vezem, in vsak vbodljaj, ki bi jih le angeli mogli prešteti, darujem Bogu iz hvaležnosti za to milost in kot prošnjo, da bi te v novem stanu podpiral. Kako rada delam to albo, ker vem, kaj pomeni za duhovnika. O kako lepa je naša sv. vera! Živim kakor v zamaknjenju in le s težavo morem obrniti svoje misli na zemeljske stvari. Rada bi to noč in vse noči prečula pred Najsvetejšim, da bi Boga hvalila in zate milosti prosila...«

Dne 25. maja 1907 je bil sin posvečen v mašnika. In mati mu piše: »Bodi pozdravljen 25. maj. Naj živi moj ljubi duhovnik... Vendar je prišel mojemu srcu

toli zaželeni dan. Tako je moj predragi sin duhovnik, služabnik Najvišjega. Zahvaljen Jezus tisočkrat! Moj sin, misli si, v kakšnem veselju je ves dan utripalo srce tvoje matere, v kakšnem ponosu in miru, dasi je prekipevalo od radosti. Zbudila sem se ob dveh ponoči in sem takoj začela: »Moja duša poveljuje Gospoda« in »Tebe Boga hvalimo«. Potem sem te v duhu spremljala vsak trenutek, sledila svetim obredom, maziljenju tvojih rok, izročitvi keliha in patene... S koliko gorečnostjo sem molila k Bogu, da napravi iz tebe svetega duhovnika. Prebila sem dve uri v mislih na izredno milost tvojega poklica in v prošnji za tvojo notranjo moč. Potem smo imeli tu sv. mašo in smo prešli sv. obhajilo vsi, tudi oče, za našega dragega novomašnika. Med sv. mašo smo peli in na koncu prejeli blagoslov z Najsvetejšim. Opoldne sem dala za tvoj praznik napraviti starim ubožcem kosilo. Zvečer pa sem razsvetlila podobo naše ljube Gospe v larski kapelici. Tam smo peli lavretanske litanije in »Moja duša poveljuje Gospoda« v zahvalo za milost tega dneva. Tako se začenja za mojega sina nova doba življenja. Kakšne sklepe sem storila v mislih na tvoje posvečenje! Postati moram mnogo vrednejša v očeh Boga, ki mi je izkazal neizrekljivo čast, da sem mati njegovega služabnika. Zvečer sem dobila še lepa pisma od tvojih sester s presrčnimi voščili zame kot mater duhovnikovo. Sveta Devica naj te napolni z vsemi milostmi. Sprejmi presrečno in ljubezni polno srce matere, ki ti v duhu spoštljivo poljublja posvečene roke.«

Ko se je sin vrnil v Brazilijo, mu je mati pripravila najslavesnejši sprejem. Hotela je, da stopi šele drugi dan v domačo hišo in tam v kapeli daruje svojo prvo sv. mašo. Sprejeli so ga s cvetjem, peli pesmi in vsa družina: stari oče, mati in oče, bratje in sestre in drugi sorodniki so prejeli iz njegovih rok sv. obhajilo...

Odslej so bila pisma, ki mu jih je pisala, polna najsvetejših čuvstev in najlepših nasvetov. Svoje nasvete je podpirala z molitvijo. Ena izmed njenih molitev ima napis: »Vsakdanja molitev po namenu mojega dragega sina duhovnika, kadar spoveduje in se glasi: »Sveta Devica, moj sin bo danes na duše razlival dragoceno kri tvojega Sina, stori, da pri vsaki odvezi pade kapljica te dragocene krvi tudi na njegovo dušo, da jo tako očisti in krasi. Izprosi njegovemu razumu potrebno razsvetljenje, njegovemu srcu milobo in dobroto in njegovi duši moč, da se

sredi človeške revščine ohrani čistega in neomadeževanega. Darujem ti vse skrbi in težave, ki jih ima pri delitvi tega zakramenta, in te prosim: izprosi mu potrpežljivost, da jih iz ljubezni do Tebe in Tvojega Sina vdano prenaša, da postane v Vajinih očeh vedno prijetnejši in si pri Vama zasluži večno slavo. Amen.»

Njena največja želja je bila, da bi mogla biti še pri prvi daritvi mlajših sinov; toda Bog je sklenil, da dobra mati iz nebes gleda na te srečne dni. Drugi sin, frančiškan, je bil posvečen 18. aprila 1920.

šest mesecev po smrti drage matere; jezuit pa čaka, kakor zahtevajo redovna pravila, svojega tri in tridesetega leta, da prejme mašniško posvečenje.»

Devet otrok te plemenite matere deluje v raznih deželah širne Braziliije pri vzgoji mladine. Vsem, ki dobro mislijo in vedo, koliko je vredna krščanska vzgoja za pravi napredek narodov, se mora zgled te družine, ki je dala Cerkvi in domovini toliko delavcev, zdeti dragocen zaklad. (Posnel po knjigi: Zelia, Musterleben einer christlichen Mutter.)

Prvo obhajilo v mehiških katakombah.

Brezverni in krvoločni Kales je s svojimi vdanimi pomočniki pripravno orodje pekla. Desna roka tega drugega Neron je prosluli general Robert Cruz, ki se razlikuje od prezidenta Kalesa še po večjem pohlepu po denarju; zahteva namreč znatne svote zato, da izpusti iz zaporov ujete katoličane.

Vsa besnost mehiških tiranov je naperjena v prvi vrsti zoper duhovnike; seveda tudi zoper one, ki jim pomagajo, da morejo izvrševati bogoslužna dela. Le na skrivnem je možno opraviti sveto mašo in le s smrtno nevarnostjo je mogoče deliti svete zakramente, kar izpričuje ta-le dogodek:

Bilo je lani meseca avgusta. V mestu Mehiki so prijele oblasti dva duhovnika, ki sta bila nato takoj ustreljena. Tretjemu — ime mu je bilo Pablo — se je pa posrečilo, da se je umaknil. General Cruz je škrtal z zobmi, ko je to slišal, kajti prav ta Pablo mu je bil trn v peti. Nepokojno je stopal po sobi sem in tja. Razburjen da poklicati dva stražnika ter jima naroči: »Tega Pablo moramo dobiti v roke, naj velja, kar hoče!«

*

Pobožni duhovnik Pablo je pa med tem menil nič tebi nič korakal po najbolj obljudenih ulicah mesta ter hvalil lepe preproge, ki jih je nosil na rami in prodajal. S tem se je vzdrževal, ker ni maral za svoje preživljanje nadlegovati vernikov. Ko je solnce zašlo, je potrkal na vrata neke hiše v predmestju. Takoj so mu odprli. Pablo je položil prst na ustnice ter izginil. Gospa Ines ga je peljala v spodnje prostore (klet) svoje hiše, kjer ga je čakalo 20 dečkov in deklic. Vsi ga spoštljivo pozdravijo. Smehljaje položi zadnjo preprogo, ki je ni prodal, na klop, izgine za ograjo — in kmalu se prikaže napravljen v duhovniško obleko. Več tednov jih je pripravljaj na to svečanost. Zasilni oltar okrašen s cvetkami, sveče i. dr. — vse je bilo pripravljeno in v redu. S tresočimi glasovi so ponovili otroci

krstno obljubo — nato so pa prvič prejeli Telo Gospodovo v čista srca. Bil je ganljiv prizor. Tako so svoj čas tudi prvi kristjani skrivaj obhajali svete skrivnosti.

Po sveti maši je izpregovoril duhovnik pretresljive besede do prvoobhajancev. Rekel je med drugim: »Ne vem, če bom jutri-večer še mogel priti, zakaj lahko se zgodi, da bom že v večnosti. Pa obljubite mi, da boste vedno pridni, trdni in močni v veri, naj pride črez našo domovino, kar hoče.« — »Obljubimo« — je zadonelo iz ust vseh.

*

Pri skrivnih vratih je spustila nato gospa Ines duhovnika na prosto. Izginil je v noč. Tudi otroci so se posamič razkropili na svoja stanovanja. Ostal je samo Pedro, sinček hišne gospodinje-vdove in dve sestrici njegovi: Amalija in Marija. Podali so se vsi v zgornje stanovanje. Takoj nato udari nekdo trikrat močno na hišna vrata. Vsi se prestrašijo: »Moj Bog, policija!« — zakliče mati vsa iz sebe. Ko odpre, vstopita dva skrivna policista, ki ju je poslal general Cruz, ter zahtevata, da jima pokažejo skritega duhovnika Pablo.

»Ga ni tukaj,« odgovore soglasno otroci.

»Pa je bil tukaj,« nadaljuje samozvestno stražnik, »in vi dobro veste, kje je.« — »Ne, ne vemo,« odgovori mali Pedro ter se neustrašeno postavi pred birača, kakor bi hotel braniti mater in sestrici.

Birič ga udari po licu s tako silo, da je deček padel na tla. Oba možakarja preiščeta nato vso hišo. Ker nista zasledila nič sumljivega, sta nejevoljno odšla, s seboj sta pa odvedla fantiča in ga peljala na stanovanje generala Cruza. Ta ga sirovo nahruli: »Brž povej, kje je duhovnik Pablo, če ne, te na mestu ubijem!« Pri teh besedah zgrabi za revolver, ki je ležal na mizi in nameri na fantiča. Toda Pedro mu pogleda z občudovano mirnostjo v obraz ter reče: »Ne vem; pa če bi tudi vedel, bi ti ne povedal. Izdajalec ne maram biti.«

Generala je ta odločnost osupnila. Kar naenkrat odloži orožje in spremeni svoj načrt. Začne se laskati in skuša z lepimi besedami pregovoriti junaškega dečka. Toda Pedro se ne gane. Kaj stori sedaj divjaški general? Nedolžnega otroka da z bičem do krvi pretepsti. Dosegel seveda ni nič. Napol mrtvega so vrgli

v zaporno celico, kjer so ga pustili tri dni brez hrane. Pedro je molil in ostal stanovit.

Ko je general videl, da nič ne doseže, je poslal fantiča domov. Četudi bolj mrtev kot živ, je pripovedoval zbegani in skrbeči materi in sestram, kaj je trpel v proslavo ljubemu Zveličarju.

LISTEK.

Zvest pastir.

Fr. Pengov. (Dalje.)

Škof Janez Bernard v ječi.

Ujetništvo škofovo je trajalo od 18. marca do 27. aprila. »Bil je to težak, pa tudi lep in zame nepozaben čas,« poroča njegov kaplan Širman, ki ga opisuje tako-le:

Ko je ječar Vilberding zaprl za nadzornikom Keutmanom vrata, je pozdravil s solzami v očeh škofa in mu izjavil, da je to najtežja ura njegovega življenja, ko mora škofa prišteti med svoje ujetnike. Škof ga pa potolaži, češ: »Nič se ne vznemirjajte radi tega, saj niste prav nič krivi.« Zdaj pride tudi ječarjeva žena z otroki in prosi kleče in jokajoč blagoslova. Škof poda vsem roko. Nato se z njimi ljubeznivo razgovori in prosi, naj ga peljejo v njegovo stanico. Šli smo po kamenitih stopnicah navzgor; težka, z železjem okovana vrata se odprlo in zopet zapro za nama; bila sva sama in sva si lahko ogledala novo domačijo.

Celica je bila precej prostorna; saj je bila sicer za delavnico kaznjencem. Sedaj pa je bila opremljena kot bivališče škofovo: miza, par stolov, v kotu manjša mizica in peč. Okno je bilo seveda pošteno zamreženo. Škof reče smehljaje: »Glejte, gospod kaplan, kakšne brhke zavese! Tukaj pač ne bova mogla skozi.«

Ko poprosim škofa, če smem ven v mesto, da si najamem stanovanje, me vpraša, če bi hotel ostati pri njem. Ko pritrdim, mi reče: »A to bo zelo dolgočasno za vas; pojdite rajši domov v Münster. Tam boste s svojim delom več koristili. Toda izjavil sem, da ga nikakor ne morem in ne smem pustiti tukaj samega in da zato ne morem ustreči njegovi želji. Nato poklekнем predenj in ga poprosim, da me blagoslovi prvič kot ujetnik. Škof, ki je bil doslej ves čas dobre volje, je postal ganjen in solznih oči mi da svoj blagoslov. Molče mu podam roko in odidem skozi vrata, ki so bila samo priprta.

Zunaj na voglu stopnišča naletim na ječarja Vilberdinga, ki je bridko jokal. Na vprašanje, kaj da se mu je zgodilo, mi izjavi odločno, da bo ta dan pustil službo in šel proč z družino vred.

»Pa kaj vas je vendar pripravilo do tega koraka?« vprašam.

»Nedavno sem čital v časopisu, da so vsi tisti, ki delajo škofu silo, ki ga ujamejo ali drže ujetega, izobčeni iz Cerkve. Jaz pa ne maram zavoljo ljubega kruhka staviti na kocko svojega zveličanja.«

Prepričaval sem ga, da je on pri teh stvarih popolnoma nedolžen in da mu niti ni treba držati škofa ujetega, saj se nikakor ni bati, da bi poizkušal pobegniti. A nisem ga mogel pomiriti. Slednjič ga vprašam:

»Ali boste škofu kaj branili, ko bi hotel v resnici pobegniti?«

Ko mi to vprašanje brezpogojno zanika, mu svetujem, da naj v svrhu pomirjenja svoje vesti da škofu celo priliko za beg in torej nikoli ne zaklene njegove celice; če bi jo pa ob kaki reviziji moral zapreti za trenotek, naj jo takoj zopet odpre. To bo škof kmalu opazil in če bo hotel oditi, lahko stori, kadar hoče.

»Če to storite,« mu zatrdim, »prevzamem nase vso odgovornost vaše vesti.«

Led je bil prebit. Mož se je pomiril in zvesto ravnal po mojem nasvetu. Vseh 40 dni ni bila škofova celica zaprta niti za minuto ne. Celo takrat, ko je prišel ravnatelj nadzirat kaznilnico in je zapustivši škofa ječarju namignil, naj zaklene celico, je sicer hrupno rožljaj s ključi, obrnil ključ naokoli pa zopet nazaj, tako da so ostala vrata odprta prej in slej; nato pa je z vljudnimi pokloni spremil ravnatelja skozi vrata.

Jaz sam sem stanoval ves čas ujetništva pri oo. frančiškanih blizu jetnišnice. Okrožno sodišče mi je na prošnjo dovolilo obiskovati škofa, kadarkoli sem hotel.

Zato sem vsako jutro strešel škofu pri sv. maši, ki jo je bral v jetniški kapeli; drugi kaznjenci pa so si šteli v veliko čast, da so smeli biti pri sv. maši lastnega škofa. Zapor se jim je zdel olajšan, ker so imeli škofa v svoji sredi. Pogosto so izjavljali, da nikoli ne pozabijo časti, da so smeli s svojim škofom skupaj »sedeti«.

**Škof Bernard se vrne iz ječe.
27. aprila 1875.**

Kakor smo videli je ravnala sodna oblast s škofom Bernardom ves čas ujetništva dostojno, dočim je moral kolinski nadškof Pavel v ječi lepiti zavitke. Škof Janez Bernard se je smel pečati s študiranjem, čitanjem in pisanjem. Posebno ječar mu je naklanjal vse le mogoče olajšave, ki jih je škof mnogokrat odklonil, češ, da je to protipostavno in da bi mogle zadeti ječarja neprijetne posledice.

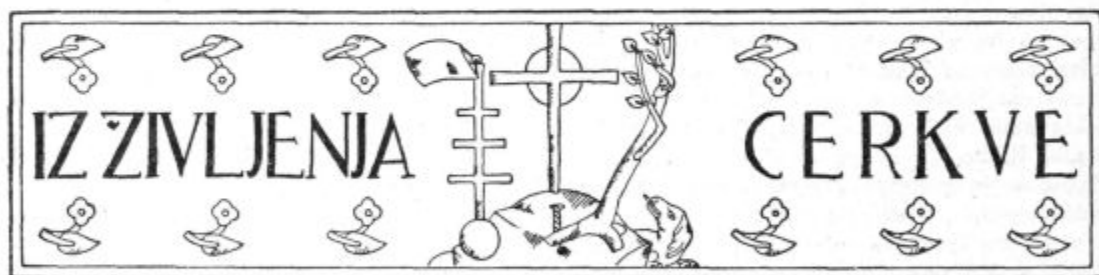
Škof je bil, izvzemši prve dni, ves čas vedre volje in zadovoljen. Posebno so ga radostili izrazi ljubezni in sočutja, ki so mu dohajali iz vse škofije. Iz Bekuma n. pr. je dobil poročilo, da je tamkaj 1281 oseb darovalo zanj sv. obhajilo; v Varendorfu samem pa je prejelo na praznik Marijinega oznanjenja in prejšnjo nedeljo 2000 oseb z istim namenom svete zakramente. Podobne novice so dohajale iz Münstra in drugih krajev. Tu se je zopet očitno pokazalo, kako more Bog hudo spremeniti v dobro. Škof je večkrat izjavil, da se

zdi, kakor bi v ječi storil več dobrega nego na svojem domu.

Tudi vlada se je oglasila pri ujetem škofu; pozvala ga je, naj da zasedi izpraznjene župnije, četudi je bil kot ujetnik za javnost mrtev in takih uradnih poslov sploh ni smel vršiti. Tudi od davkarije je dobil ljubeznivo pismo s sporočilom, da je njegova plača radi zaostalega davka zarubljena.

27. aprila so se imela vrata ječe odpreti. Stotine in stotine voz in jahačev je želelo spremiti ljubljene pastirja v zmagoslavnem pohodu domov. Toda škof se je v časopisu vsem pristržno zahvalil. Hkrati je pa prepovedal tudi vse slovesnosti ob sprejemu.

Policiji je škofova vrnitev silno belila glavo. Münstrski župan Ofenberg je zabranil vsa sprejemna slavlja, češ, da bi bilo to zasmeševanje postavnih ukrepov sodne in upravne oblasti. Menda se je bal upora, prekucije. Celo od škofa samega je policija še v ječi zahtevala, naj prepove vsa javna počestčenja ob svoji vrnitvi, češ saj zadostuje v tem oziru samo beseda njegova. Če pa tega ne stori, — je zapretil — bo on odgovoren za vse, kar se utegne zgoditi v Münstru. Policija je očitno želela, da bi se nihče za vračajočega se škofa ne zmenil, da bi se priplazil v svojo stolnico kot kak kaznovan zločinec, najbolje ponoči, ob gosti megli. Škof je odgovoril, da kot ujetnik sploh ne sme izdajati povelj in jih zato tudi dal ne bo; sicer pa da je naravnost smešno, če hočejo njemu naprtiti krivdo za tisto, kar bodo Münstrčani storili drugi dan.

Kakor pri nas. Iz dopisa, ki ga je uredništvu poslala Ljubljanka, Leopoldina Varšek, sedaj redovnica benediktinskega reda, sestra Maria de Lourdes (Marija lurska), slovenska učiteljica v mestu Pueblo, (Colorado, Sev. Amerika) — glej sliko str. 159. — posnemamo sledeče misli in podatke o kongregacijskem življenju v ondodnih slovenskih naselbinah:

Sveta katoliška Cerkev je edina tudi v sredstvih, ki se jih poslužuje, da vernike tem lažje in gotoveje privede do končnega cilja. Najprivlačnejši pomoček za krepostno življenje je danes gotovo Marijina družba.

»V mili domovini« — tako piše sestra Marija lurska — »sem se tudi bila pridružila zvezi deklic, ki jo nazivate »Vrtec Marijin«. Imela sem pa priliko opazovati tudi blagodejne vplive in uspehe pravih Marijinih družb. Tu v Ameriki imamo zvezo mladih deklic-učenk, ki se imenuje »Družba sv. Nežé'. Namen te družbe je isti, kakor ga imajo v stari domovini »Vrtci« in Družbe Marijine. Članice prejemajo mesečno vsaj enkrat sveto obhajilo in sicer skupno. Prav ganljiv je prizor, ko pristopi v naši cerkvi vsako tretjo nedeljo v mesecu 150 deklic hkrati k sv. obhajilu. Izven cerkvenega življenja skrbi družba za pri-

merno zabavo, za igre in izlete; goji se pa tudi lepo cerkveno petje pod vodstvom tukajšnjih redovnic. Sedanja pevovodkinja je Slovenka; rojena je tu v Pueblu in je jako delavna in marljiva učiteljica.

Za večja dekleta je pa ustanovljena tu v slovenski župniji prava Marijina družba. Da ne gre brez težav, je umevno. Preveč je prilik in vabljenih zabav, zlasti po mestih. Svet hoče denar od mladih, zato je iznajdljiv. Vendar pa dobra stvar še vedno zmaguje. Nuditi je treba poleg strogo verskih dobrin še tudi kaj takega, kar je privlačno, seveda v mejah dopustnega in poštenega: dostojno zabavo, petje, izlete itd. Starši so le ponosni na svoje hčerke, ko jih vidijo z Marijinimi znaki pri sv. obhajilu, pri procesijah itd.

Pripomnim še to-le: Na slovenski šoli v Pueblu delujejo benediktinske sestre iz Chikaga že od l. 1896. dalje. V prvih letih so pomagale Poljakinje. Nato sta prišli dve Slovenki: sestra Cirila in sestra Ljudmila. Obedve sta rodni sestri tukajšnjega župnika č. g. Cirila Zupana. Prva je sedaj nameščena na šoli v Chikagu, druga je pa že umrla. Pozneje so se pa oprijele redovnega poklica deklice iz slovenskih rodbin. Danes ima tukajšnja župnija že trinajst Slovenk v našem redu. Sedaj delujejo po različnih šolah.

V nedeljo, 6. maja, smo imeli slovesnost I. sv. obhajila. 76 nevestic Kristusovih je pristopilo privraku k mizi Gospodovi.

Slavlje fantovskih Marijinih družb. Na binkoštni ponedeljek je obhajala Mladeniška Marijina družba na Prežganjem 25letnico obstoja. Na slavnost je prihitelo tudi mnogo mladeničev in mož iz osmerih drugih župnij, predvsem iz Šmartna pri Litiji in iz Janč z zastavama. Cerkevno opravilo je imel dekan Matej Rihar, govor pa šmartinski beneficijat Pleša, ki je prepričevalno dokazoval, kakšno moč, veselje, srečo zajema fant iz Marijine družbe. Pri sv. maši je prelepo prepeval šmartinski moški zbor. Nato je bil pred župniščem tabor za fante in može. Po presrčnem pozdravu g. dekana so sledili nagovori drugih zastopnikov. Končno je nastopil dr. Čampa iz Ljubljane, ki je razložil pomen katoličanstva in slovenstva v javnem življenju. Zborovanje je zelo poživil šmartinski pevski zbor. Popoldne je imel cerkveni govor dekan Rihar, ki je z njemu lastnim poznavanjem fantovske duše vnmal mladeniče za krepkostno in pobožno življenje v službi nebeške Kraljice. Bil je to govor poln prisrčnosti in notranje gorkote, ki je šel fantom do srca. Potem je bil sprejem 21 kandidatov v družbo, ki šteje sedaj 56 članov. Po petih litanijah je bilo zborovanje družb na prostem. Deklamiral je mladenič

Adolf de Cecco pesmico, ki jo je nalašč za 25letnico družbe zložil družbeni prednik, g. župan Gale. Ta je nastopil takoj za njim ter prekrasno govoril, kako častno je za mladeniča, če je neustrašen član Marijine družbe in če živi po njenih pravilih. Iz svoje izkušnje je povedal, koliko pomoči je dobil po Mariji posebno v raznih težavah in preizkušnjah. Govor, poln iskrenega doživljanja in sestavljen v naravnost pesniškem slogu, ni ostal brez vpliva na fante. Za njim je domači g. župnik opisal nakratko zgodovino Mladeniške kongregacije na Prežganjem. Imenoma je navedel župnika Martina Jarca, ki se je za družbo mnogo žrtvoval. Izmed članov je omenil posebno Mihaela Jeranta, ki si je za ustanovitev družbe pridobil največ zaslug, ter sedanjega prednika, g. župana Galeta, ki zvesto in delavno vztraja pri družbi od njene ustanovitve do danes. Poudaril je, da ima družba mnogo zaslug pri povzdigu verskega in moralnega življenja na Prežganjem v teh 25. letih. Končno je g. dekan s sklepom, da se še večkrat snidemo na skupne prireditve dekanij-skih mladeniških kongregacij in s toplo pozdravljeno željo, naj bi se vršil kmalu skupni mladeniški tabor, kakor l. 1904. na Brezjah, zaključil lepo zborovanje.

Izredna častitka. Na godovni dan sedanjega papeža Pija XI., ki je pri krstu dobil ime Ahil, se je zbral kardinalski zbor v zasebni knjižnici svetega očeta, kjer je kardinal-dekan Vanutelli izrazil častitke visokega zbora. Med neštetimi brzojavnimi voščili, ki so došla v Vatikan 12. maja, je poglavarja sv. Cerkve osobito razradostila radio-brzojavka, ki jo je poslal rektor gregorijanske univerze v Rimu, p. Gianfranceschi S. J., kaplan italijanske zrakoplovbe na severni tečaj pod vodstvom znane generala Nobile. Zračna brzojavka je imela tole vsebino: »Iz najsevernejših pokrajin zemlje, kjer so se sedaj prvič izvršili božji misteriji (božje tajne, sv. maša), polagam v največji ponižnosti pred Vašo Svetost svoja otroška voščila in prosim apostolskega blagoslova. P. Gianfranceschi. Kingsbai, 12. maja.«

Nova papeževa enciklika (okrožnica) »Miserentissimus Redemptor« (najusmiljenejši Odrašenik) razpravlja, kakor kaže naslov, o zadoščevanju, katero dolžni dajati najsvetejšemu Srcu Jezusovemu vsi, posamezniki, družine, narodi, ljudstva in vladarji. Zadoščevanje je imelo in ima vedno prvo mesto v češčenju božjega Srca; pojavlja se in se je pojavljalo v najrazličnejših oblikah pobožnostnih vaj, ki jih okrožnica našteva, hvali in pripodroča. Zadoščevanje je v naših dneh tembolj

potrebno in nujno, ker se hudobija in zlobnost marsikje tako silno razraščata, ker propada verost in pravost.

Imenovanje. Sveti oče Pij XI. je imenoval dekana v Tinjah, prelata dr. Ehrlicha za kanonika v Celovcu. Novi kanonik je brat univ. prof. dr. L. Ehrlicha v Ljubljani.

Cerkvena glasba. O binkošti so v mestu Passau-u ob Donavi blagoslovili nove orgle, velikansko glasbilo, ki ima 208 spremenov in 17.000 piščalk. (Passau je na meji Bavarske in Zgor. Avstrije.)

Mednarodno misijonsko zborovanje bo letos sredi avgusta v Kolinu.

Pretresljivi so podatki, posneti po uradnih virih, ki nudijo vsaj nekoliko vpogleda v grozodejstveno strahovlado trinoštva v Mehiki. V vsej državi je bilo od 8. aprila 1927, ko so katoličani započeli odločen nastop proti krivičnim postavam, umorjenih (po uradnih zapisih) nič manj kot 4047 oseb, ne všteti onih duhovnikov in voditeljev, ki so bili že poprej obsojeni. Skupno število mehiških žrtev je torej nekako 4500. Tako ugotavlja ondodni časopis »El Diario de El Paso« 14. aprila 1928.

Pridige, ki jih včasih ni bilo treba. Na Francoskem, pa tudi marsikje drugod, se pri nekaterih slojih propad krščanstva kaže tudi v pojemanju rojstev, ki jih brezvestni ljudje sami preprečujejo, pa niti grešnosti tega početja ne marajo ne uvideti, ne pripoznati. V pariški cerkvi »Notre Dame« je nedavno po naročilu svojega škofa neki duhovnik izbral za snov svoje pridige besede: »Rastite in množite se!« Pridigo je zvesto poslušal tudi milijonar Cognac, 80 letni mož, ki je znan kot velik dobrodelnik. Ko pride domov, napravi s svojo ženo ustanovo za sto milijonov frankov. Obresti od te velikanske vsote bodo dobivale z otroki številno obdarjene francoske družine. Vsako leto bo tako osrečenih 90 družin, vsaka s 25.000 franki.

Zaslugam priznanje. Ne pomnimo svečanosti, ki bi bila prirejena s tako iskrenostjo in sprejeta od vseh slojev s tako pieteto, kot je bil 30-letni jubilej škofovanja ljubljanskega vladike g. dr. Antona Bonav. Jegliča. Ljubljana se je na vnebohod Gospodov, 1928, prepričala, kako verno slov. ljudstvo vseh vrst in poklicev ceni in spoštuje neumorno delujočega, apostolskega svojega nadpastirja. Sam prevzvišeni jubilar je bil, kakor še nikdar, ves ganjen ob tej lepi slovesnosti ter ob častitanju ogromnega števila udeležencev. V sijajno okrašeni stolnici je imel slavu primeren govor krški škof dr. J. Srebrnič, ki je v toplih in izbranih besedah orisal vzvišeni

delokrog škofovski ter pokazal, kako vestno, vzorno in neustrašeno je vršil in vrši še vedno svoje višjepastirsko službo vprav ljubljanski slavljenec. — Kralj Aleksander je poslal gosp. jubilaru najvišje odlikovanje: zvezdo k redu sv. Save I. r.

Iskreno-ljubka je bila tudi večerna proslava istega dneva. Tudi tu so bili navzoči z jubilarom vred poleg velike množice prvi načelniki vseh uradov ter škofje, ki so kot gostje povelicali izredni jubilej.

Dne 22. maja, t. j. dan vstoličenja pred 30 leti, je bil jubilar zopet na birmovanju in sicer v Ratečah na Gorenjskem. Tudi ta dan so slavljenca karmoč ljubeznivo in presrečno počastili domačini, kakor tudi odlični gostje. — Bog daj zdravje!

Pripomnimo, da so se presvetlega knezoškofa ob 30-letnem jubileju najlepše spominjale osobito nekatere Mar. družbe. Tako n. pr. nam je znano, da je M. dr. v Mavčičah naklonila tak-le duhovni dar: dve sv. maši, navzočnost pri 63 sv. mašah, 184 sv. obhajil, 52 rožn. vencev 120 križevih potov in še druge molitve.

Ob 700 letnici lavantinske škofije so dobili državna odlikovanja in sicer: knezoškof msgr. dr. A. Karlin (red sv. Save I. razreda), prošt Martin Matek (red sv. Save III. razreda), častni kanonik in župnik Martin Meško (red sv. Save IV. razreda). — Gospod knezoškof dr. Andrej Karlin je pa ob tej priliki odlikoval naslednje gospode: Za častnega kanonika je imenovan Valentin Mikuš, upravitelj šmarske dekanije pri Sv. Juriju ob južni železnici. — Za konzistorijalne svetovalce so imenovani dekani: Anton Podvinški v Zavrču, Matej Riepl na Prevaljah, Franc Salamun v Rogatcu, Jožef Weixl pri Sv. Križu pri Ljutomeru. — Za duhovne svetovalce: dekan Karol Hüttner v Vuzenici; upravitelj Slovenjbiške dekanije Jožef Ozimič; župniki: Ivan Baša v Bogojini, Rudolf Bednařik v Gornji Lendavi, Alojz Čížek v Slovenjgradcu, Ivan Doberšek v Sevnici ob Savi, Gothard Fermé v Novi štifti, Ivan Gorišek na Gornji Ponikvi, Peter Gorjup v Dolu, Ivan Hornböck v Mežici, Ivan Jodl na Polzeli, Alojz Kodelj na Vurbergu, Jakob Kosi pri Sv. Lenu nad Laškim, Ivan Krančič v Grižah, Franc Ozvatič pri Sv. Martinu v Rožni dolini, Jakob Palir na Zusmu, Ferdinand Pšunder v Rušah, Franc Schreiner v Št. Ilju pri Velenju, Franc Spindler pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, Matej Štrakl pri Sv. Petru pri Mariboru, Jožef Tratnik v Rajhenburgu, Leopold Vožlić pri Mariji Snežni.

»Ad limina apostolorum«. Rim in svetega očeta Pija XI. je obiskal koncem maja knezoškof dr. Andrej Karlin, da poroča o stanju verskega življenja v lavantinski vladikovini tekom zadnjih pet let. Ta običajni obisk je predpisan škofom vsega katoliškega sveta za dobo treh do desetih let po oddaljenosti posameznega škofa od Rima.

Novomašniki. Ljubljanska škofija: Anton Bergant, Reteče 8. julija. Cerkveni govor bo imel Janez Oblak, župnik pri Sv. Lovrencu na Pohorju. Franc Cerkovnik, Št. Rupert, 8. julija. Gov. Janko Kraljič, kaplan v Šmarji. Jožef Florjaničič, Podzemelj 15. julija. Gov. p. Valerijan Učak, prior OT. Alfonz Jarc, Brezje, 30. junija. Bogumil Remec, Ljubljana-Marijanišče 2. julija. Gov. msgr. prof. dr. Debevec. Anton

Ronko, Cerknica 8. julija. Gov. prof. dr. Rožman. Viktorijan Demšar, Žiri 8. julija. Gov. Janko Cegnar, urš. spiritual v Ljubljani. Peter Eržen, Skofja Loka 15. julija. Gov. Franc Kek, kapitelj. vikar v Novem mestu. Jožef Kapus, Lesce 15. julija. Gov. prof. dr. Snoj. Franc Klopčič, Moravče 8. julija. Gov. Franc Osolnik, župni upravitelj: Podšentjur, Izlake. Karel Papež, Hinje 8. julija. Gov. Karel Plot, kaplan v Ribnici. Stanko Škrbe, Žužemberk 8. julija. Gov. Franc Nahtigal, kaplan v Vel. Laščah. Alojzij Žitko, Brezje 2. julija. — Priporočamo nove delavce v vinogradu Gospodovem molitvi dobrih vernikov.

Praznik sv. Cirila in Metoda naj bo praznik molitve za versko zedinjenje, za mir med narodi in za krščansko ljubezen.

Odpustki za mesec julij 1928.

1. Nedelja, prva v mesecu. Presv. Kri Jez. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

2. Ponedeljek. Marijino obiskanje. P. o. udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom bratovščine sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez; c) udom br. sv. Reš. Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožnostne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja.

8. Nedelja. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. Sv. Elizabeta Port. P. o.: a) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda; b) istim kakor 13. dan.

9. Ponedeljek. Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. istim kakor 13. dan.

10. Torek. Sv. Veronika Julijani. P. o. istim kakor 13. dan.

13. Petek. Sv. Frančišek Solan. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

14. Sobota. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor včeraj.

16. Ponedeljek. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom toli-

kokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska br. karmelske Matere božje. Če se slovesnost prestavi na naslednjo nedeljo, se dobe odpustki ta dan. Odpustki se lahko darujejo dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni; b) udom br. sv. R. T. kakor 5. dan.

19. Četrtek. Sv. Vincencij Pavelski. V cerkvah in kapelah ustanov sv. Vincencija Pav. vsem vernikom p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev ali kapelo in molijo po namenu sv. očeta.

21. Sobota. Bl. Angelina. P. o. istim kakor 13. dan.

22. Nedelja. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brndiški. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor 13. dan.

25. Sreda. Sv. Jakob. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

26. Četrtek. Sv. Ana. P. o. udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 13. dan.

27. Petek. Bl. Marija Martinengo. P. o. istim kakor 13. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Marla. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan; b) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

31. Torek. Sv. Ignacij Loj. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan. Dalje v jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta in sicer danes ali pa prihodnjo nedeljo, kakor je kje določeno. V Ljubljani n. pr. za cerkev sv. Jožefa je določena nedelja.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopiše pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

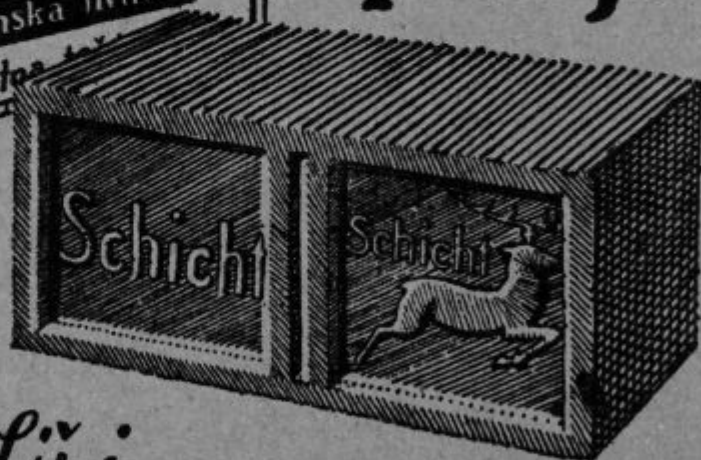
Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugosl. tiskarno: Karel Čeč.

Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Neomejena varnost! **KRANJSKA HRANILNICA**

v Ljubljani, Knafljeva ulica šte. 9

eno minuto od glavne pošte,
najstarejša hranilnica v Jugoslaviji (ustanovljena leta 1820)

zdaj lasi Ljubljanske oblasti,

katera jamči za
vse njene obveze z vsem svojim
premoženjem in davčno močjo, sprejema vloge
na hranilne knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu
obrestovanju ter izposoja denar glasom štatuta na hipoteke in menice
po zelo ugodni obrestni meri. — Vloge v naši hranilnici
so proste rentnega davka. Stanje vlog koncem
decemb. 1927 je znašalo okroglo
Din 50,000.000.—,

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

priloga

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opre-
mah.
Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

ENERGIN

železnato kina vino

daje

močno in zdravo kri,
izvrsten tek,
močne živce.

Za okrepljenje dece in odraslih
zadoščajo 3 velike steklenice.

3 velike steklenice 128 Din.

REVMATIZEM

protin, bodljaje, omotico,

išias, zobobol, glavobol in

hripo

zdravi

samo

ALGA

V vseh lekarnah in drogerijah.

1 stekl. s točnim navodilom 16 Din,

4 steklenice 77 Din,

8 steklenic 131 Din,

14 steklenic 205 Din,

25 steklenic 320 Din.

Naročila adresirajte:

LABORATORIJ „ALGA“ SUŠAK, Tvrnička ul. 43

*Zapom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpentínovo milo